

צור תְּחִלֵּין גָּפָה בְּצִיּוֹן אַמְּרוּ
 אֲבָדָה וְגַם לְהַתְּגַעַן בְּעַמָּה בְּמִתְּחַתָּה,
 וְגַנְגַּתִּי מְעַכֶּב בְּמִתְּחַת בְּחַשְׁבָה
 עַד בַּצִּיּוֹן עִיר יְיִי הַתְּחַת,
 צִיּוֹן אֲשֶׁר בְּפֶה קְוִינּוֹת גְּדוּלָה
 אֲזֶק בְּתַרְבָּה עָנוֹן אָנוֹשׁ לְאַתָּה,
 לֹא אָדָעַ אֶסְמָפְרוֹקִים שְׁחוּת
 גְּגָדָה וְאֶסְמָתָא עַל פְּרוֹטִים עַלְתָּה,
 קָעֵיר אֲשֶׁר בָּה מְשִׁכְבָּה שְׁכָנָה
 וְלֹאַיְן בְּנֵי אִישִׁים גְּגָדָה גְּלִימָה,
 עַל פְּנִילָּהִים אַלְמָה רַקְבָּה וְלֹאַ
 רַם יְקָרָאוּ אֶל הַקְּבוֹדָה עַנְמָה,
 עָנוֹן אֲשֶׁר לֹא רַקְבָּה וְיַיְהָרָה
 לֹא קָפְרָה חַשָּׁה וְאוֹר לֹא רַקְבָּה,
 גְּלִימָה, וְאֶסְמָתָא עַרְוָמָה בְּקוּרָה
 וּבְלִי תְּלִיאִים גְּשָׂלָת מִן יְפַתְּחָה⁶⁾,
 עַנְיָה בְּחָם לְבִי לְאַנְקָהָה הַלָּא
 בְּמַתְּלָעוֹת בַּיְן דְּבָרָות דְּלָתָה,
 אֲוֹהָה שְׁכִינָת אֶל וְאֲוֹהָה וְהָרָה
 שְׁמָשׁ נָקֵר אֵיךְ בְּחִזּוֹת יְמִם פְּנִימָה,
 גְּבֻעָת לְבֻנָה אֲזֶה בְּמִתְּחַתָּה שְׁפָלָה
 אֲסֶר אֲשֶׁר עַל בְּקָמִים רַוֵּם גְּאָה,

6) גָּס מְתִילִי סְלִינְגְּ סְקָר מִמְנָה קוֹי יְפָס, כִּי יַעַלְתִּי מִן יְפָס
 גָּס מְכִילִי מְעִי מְלִיִּים,

שער עשרים ושמונהה

בְּשַׁבְּחֵי צִיּוֹן וּירוּשָׁלָם, וּמְקַשָּׁה, רַוְמָה תַּעֲלוֹה לְשָׁמִים.

נָאָם הַיָּמָן הַאוֹרוֹחִי: נְסַעְתִּי מַארְקִין נָוֶךְ, אֶל יְמָה נָוֶךְ
 וְהַוָּמֵן יִנְדְּכוּ כְּדוּרִי וַיְצִנּוּךְ. וְאַמְוֹתוֹ רַלְעִינוֹךְ: רַב לְכָטֵל שְׁכָבֵב בֵּין
 שְׁפָתִים, וְלִשְׁבָתֵב בֵּין תְּנוּרִים וּכְוֹרִים, אַעֲלָה אַחֲכָל מַעֲנִי מַצְרִים,
 לְרוֹאָה בְּטוּבִים וּיוֹשָׁלִיטִים, וְשְׁמָתוֹן מַגְמָתוֹן אֶל הַר יְהִי, וְתוֹעֵיד אֲשֶׁר
 בָּחָר יְהִי. אֲשֶׁר מַקְרָם שְׁכָנוּ בָה מִתְּהִי יְשָׁר וּבָכָות, רַוְוי פְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים וְאַשְׁוֹגָה בְּמִלְבָכוֹת. וּכְאֶשְׁר בָּאֵיתִי גְּבוּלוֹתָה,
 וּפְגַנְתִּי אַרְמָנוֹתָה, וּנְשַׁקְתִּי חַרְבָּוֹתָה, וְחוֹנְנָתִי עֲפֹרוֹתָה,
 אִמְרָתִי מִתְּהִי טָבוֹן אַהֲלִיךְ, הַר צִיּוֹן וּמְשִׁבְנִיךְ, וּמָה גַּעֲמוֹ
 אַרְצָוֹתִיךְ וּמוֹעֲנוֹרִיךְ, אִמְוָתָה הַפָּעָם אַחֲרִי רַאוֹתִי אֶת פְּנֵיכְ.

אֲשֶׁר פְּשָׁלֵב וְאַמְרֵב:

נְקַשְׁוַי לְצִיּוֹן פְּסֶפֶרֶד גְּלִימָה
 פְּטַפְּלִיקִים גַּדְשְׁקִים עַלְמָה,
 גַּל זְקָבָחָה יוֹם נְאַזְבָּה מַר אֶל וְהָאָ
 בְּטוּם אֲשֶׁר מִזְטָמֵן תְּיוֹתָה אַתָּה,
 בְּקִיה תְּסִקְדִּים בְּקִסְפּוֹרְתָּה וְלֹא
 בְּקוֹי וְהָיא חֹטָאת וּבְפֶה וּבְקָהָ,

גָּלִיתָה עֲרֵקָה מְפֻעָנֹת בַּקִּיר
בַּי מְאָמֵר נָר וַיָּרֶה לֹא עֲשָׂתָה,
סְעֻזָּבָה אַלְפָה בְּעַנְרִיתָה אַבְלָה
שְׁשָׁקָה גּוֹלְתָה וְתַחְפָּיו שְׁפָתָה,
רוֹם קְאָזָה עֲרָה עַלְיָה וְנוּיָה
פְּרִירָט מְאָרִירִים בְּשָׁוְתָה הַשְּׁקָתָה,
נְפָתָעָה אַלְחָה בְּחָזָקָה עַפְתָּה עַרְבָּי
צְפָלָה וְנָכָה רִישׁ וְבְּנָתָה בְּנָתָה,
תוֹחִילָה לְהַפְּהָר בְּמִי גְּלָות וְעוֹד
לֹא פְּרָהָר עַד כֵּה וְעוֹד לֹא גְּקָתָה,
וְהַלְּה שְׁנָות אַלְפָה וְעַל מָאתָה וְאַרְבָּה
בְּעִיסָּם וְשְׁכָנָה פְּנִוָּתָה גְּלָתָה,
הַיָּא בְּרָשָׁה בְּטוֹזָק גָּנוֹ אַיְזָן וְאַרְזָן
יְוִן שְׁבָתוֹזָה עַדְיָה כָּה קְעָתָה,
תוֹחִילָה קְעָתָה צְרוֹן בְּעִינָה חַפְתָּה
כְּקָה בְּגַפְתָּה לְלָתָה עַד בְּלָתָה,
פְּתָבָה בְּעַתָּה פְּרָאָה עַבְתָּה גְּרִים אַשְּׁר
יְעַלְוָי לְגִיאָה קָאָל וְהַיָּא לֹא עַלְתָּה,
לֹא קָאָרָה נְדֹא אַל קְהֹשְׁעָה נְגָן
מוֹ לְאַסְפָּף מְוֹשִׁיב תְּדִידִים בְּפִתְחָה,
עוֹד צָרָו יְשִׁיבָה לְאַפְּנִין וְעוֹד
פְּשָׁבָב לְעַרְבָּה אַחֲרִי פִּי בְּלָתָה,

וּכְלָתוֹי לְעִירָן נִבְחָי, וְחַן עַרְבִּי לְפִנֵּי מְלָכִי, קְמוֹתִי
מְכֻרוּעַ עַל בְּרוּי, לְשֹׁוֹטֵט בְּעַרְיָה, וְאַשְׁהַנְּחוֹת צְלַעַת בְּעַרְיָה.
וּקוֹד הַגּוֹנוֹת מְלָחַת הַאֲלָעוֹת, וְעַיִן מְגֻלוֹלֹת בְּדָרְמֹוֹת, וְאַשָּׁא

עוני וארא מקום המקדש והועורה, אשר המירו עונינו מושם
הכגורה הטהורה, והבעירו תחתיה אש ורזה; ובערוי מטהלך
בנפש שואפת, ודמעה נוטפת, כנהל שופט, דראיית לעממי
איש מבני העיר, ואמר לו: אתה שומן כי אתה מקבה גליות
ומארצות נבראות. אמרתו: בן הדבר, ועתה רצוני לשאלך דבר
מןך. אמר לו: הנסי עמק, שאל ואנורה לך. אמרתו לו: מתי
באו היהודים לעיר הזאת. אמר לו: מום לדרכו ישמעאלים,
שכנוה ישראלים. אמרתו: ומוציא לא שכנוה בדורותה ביד
הערליות. אמר: מפני שאמרו כי הרוגנו אלהיהם, ועשינו חרפה
להם, ואלו בתוכה מצאוינו, אווי חיים בלעונו... אמרתו: זאיך
הוותה סכת ביאתכם אל המקום הזה. אמר: כי האל קנא
לשמו, זוחמל על עמו. ויאמר לא טוב הוות בני עשו הילו
קדושים, ובני יעקב מושם גירושים. פן יאמרו הגויים
בקגנאה, זונת האל בנו בכורו בשנאה... ולא יוכל לבקר את
בן האהבה... ווער אליהם את רוח מלך ישמעאלים בשנת
ארבעת אלף ותשע מאות וחמשים לזריזה, ונחוה עליו רוח
עהה וגבורה. ועל תוא וככל חילו ממצרים, ויזר על ירושלים,
ויתנה ה' ביוו' וויא להעביר קול בכל עיר, אל כל רוב וצעיר,
לאמרו: דברו על רב ירושלים, לבוא אליה כל הרוחה מושע
אפריט, אשר ישר מאשור וממצרים, ווונדרות בקומה השםיט.
ויתקננו מבל פאה אליה, ותנו בגבולה. ואנחנו עתה יושבים
בכל השלוחה הנגmatchת, אם לא תהיה געתקת וגונתת. כי אנחנו
ויאים לרווח המשעים הנעשים בה, ומון החמתם והריש עשר
בקרביה, ואש השנאה והמחלקת, אשר בה דולכת, ולבות
שוכנעה חולקת. כי כלם הם ראשין, ואוכרים קשים. וכל
איש יבקש עת חבו, האב שנוא לבנו בכוו, ותנן לתוovo.

שער עשרים ותשעה

האל ובנו לروع וממן, שואלים למלאת טפלם.

נאם חימן האוריוני: קניתי לי טהורה ומקותה, למגנו
ביה רוח ותקווה, ונמעתי לנגינה. והויה בעת תהיא מאורה
כארוי נגניות, עיר גדולה לאלהיהם. ובאותו אליה בחדרש בטבת,
בעת זהה הטערה נושבת. והוון קר מادر, ולפנֵי קרוון מי
יעמוד. וחגש השכיבא חיליו, והשלג נשא בראש ההרים
דגלו. וייחי היום ואני בבית התפללה, עם הקהלה. והנה איש
מלא שלד ודעים, עליו בגדרים קרוועים. והוא בוכה לקשי ימו,
ונער קען עמו. והקל מבקע מקווי עינוי, וויפוץ סלעי שננו.
והרהור בטערכו, יטמר שערכו. והשלג דרבך לחכו לשונו,
ויבבל הנגינו. והוא עומד באברים רעדים, בין העופרים.
ובאשר החלמנו החפהה, עוזר לאל החלה, ויקרא שלום בתהלה.
אחריו בן אמר: אליכם אקריא עושי המשבצות, וווטפי המהלאות,
לובשי בגדי ברומים, ומתקבטים בעזיות אוילם מאוראים.
הלויגים על הקר ותוילו, השוחקים לשлаг בעת ורים גלו.
הונזנים בגדיהם צנה, מפני הגנה, והסוחרת, מפני הקהה,
והקראה הנוראה. השוכנים בביית מדורות, השוכבים בין שדה
ושדות, תשכחים כי אין עשירים בלעדיכם, ואין כבוד אלא

הבונים מלקטום עזיט, והאבות להביע האש רצים. וכל
המעשים בלבדות שנים, ואין בהם עושים לשם שם. ובכל
יום ירבו מרבות ומתלקות, וככל הלבבות נחלקות, עד קראתי
שם העיר פלע המתלקות, והראישים המומונים עליהם, נשביט
בשניותם. הרראש אחד יפנה לדחוק לאחד והאחד כנגדו, וכל
אחד לחברו בצעדים בצדו. וויש עוד בינויהם מוסיות ומדויות,
ומפידים בין אחיהם. זה יפרוש רשותו, ותשכ איתין קשתו,
זו מגידל המודורה, ומבעיר הбурה]. ועל כן נעריך לאל
תפלחנן, כללות הקויות מבינוינו, ותשועתו עין בעין נחוה,
ויסר מעליינו רק את המותה הזה.

ושא פשל ויאמר:

אוש פפרקיה זום וילול דזלקת.
קען ולפוזת אונטיכים תזלקת.
אם לא זביבקה קעמי ישר ותט
קען קעמת אל פתעה גשאום.
אל קל קעל נקעא אונוש פרפא אבל
מאנאה תשבר עד שאאל פטנקת.
כל קענות יקלבם קאאל זאג
זאגיריך ולא זובל שעת טזלקת.

אמר הנגיד: ובהשליכם זאמו, שאלו על שמו, ושהק
להגוני, ואמר: הלא תכיר חבר הקוני. ווישמו לבוי על
מאוומו, וונקשרתי מעבות חברתו, והתעלטתי בקרבתו, כל
ימי שבתי באדרמו.

לשנים, ונמוס ויהי למומ. ומורע לבבכם בוצר החלימייש, ממוקמו לא ימייש. האל יצילנו מללבבות קשות, ומנפשות הלושות, ומירדים סגורות, ואוננס חרשות. מה אלה הלבבות, אשר מפלע הנובות. וההעיגנים, הקשים מאניכם, ועוד החזקה, אשר היא מהפיך ריקה, ושב מקורה יבשת, ומזה בעלה נשחת. הנה שמעו אוניכם, אשר לא שמעתם במוחו בזוניכם, ועליהם מעליימות מראות עיניכם, והופכים לצד אחד פיציכם, אבלו אין המצאה הזאת זאת אליכם, או התובתה הוצאה לוולתכם, ועדתיך יוכור כל איש מכם יצזרו, וישבר קו יצזרו, וירק לבבו עליו וכבדו, ואל יקפוץ ממען ידו, ויעשה הוות מה שימצא מחר וילדו. וופחד פן יורחה מחר לבנו איש קראני, וישוב לשאול פת להם כמוני. ויזעריכו הומן לאנישים קשים כאשר הצירכני.

אמר המגיד: ובשמו האנישים דבריו הבן, נבקע להם אשר היה כמו אבן. ותמהו לתקף לשוני, והוק הגינו. והתגרבו כלם על האב ועל ילדו, איש במתנת ידו. וכאשר החטלא שען, ונמלא טפכו,

נsea האם משלה זואמר :

בְּנֵיכֶם אָל אֲצָלִים רַקְמָזִי
בְּגַנְּרְבּוֹקֶם וְרַקְלָפֶס לְאַנְיִי.
וְהַיְהּ פָּטוּחַ לְלִבְכֶם
כְּמוֹ שְׁמִיר וְאַנְיָנִיקְבּוּי.
זְאוּרָה חַפְךְ לְגַבְבֶט לֵי וְחַמְלָלִי
לְזַקְנַתִּי גַּעַל קַטְנוֹתִי לִידִי.

כבודם. פחדו מן הומן אשר בmits' משתף, והגלל המתהף, כי כמה לבשנו עדנים, ושבנו מעדנים, ורכבנו סוטים מזוניות, וסתבנו משבצות שנים. והיינו נשואים בחוץ ובכפות, ומלבושנו צבע רקומות, ומצעינו וחתם רחמות. ובעת האף הזמן טumo, והוזיא עליינו כלו ועמו. שבו המעדנים מזורים, ונחף מישת השמנים למשחה שמרום. והין קרען המכלהות חליות, והמשבצות מגוללות בעצלות, ושבן כלוי הרקומות, כל נקמות. והעכסיום, נרכסום. ופשטו רקמה וחולעה, ולבשנו רמה וחולעה. ועהה הזהרו בערו יש לאל ירכט, בטרם העיבו לאחריות כבודם, ותלבנו ערומים מהודם. כי הנה עיניכם ראות איך קוצר המצע, ושק ואפר לריבים יוציא. וירדנו פלאות, ורדנו חלאות. ועינויו בעיני יתומות למרוחמים, או בעיני אבלים למוגהמים. ועתה הייש בכם בין חורום, ואיש מגוע טהורום. יירק לבבו לדלותנו, וייחנו רחמיון לשפלותנו. וופחד פן ימצאחו אשר מצאנו, וישכחו בין התרעלת הומן אשר השבינו, ויעבור עליו כום היגון אשר עברנו. וכאשר הגיע עד כה, דבק לשונו לחבי. וחתבון אויל יש חומל לבב הומה ונשבר, ואני אלו דבר. ובראותו כי לא הועילו דבריו, והעם כמו פחן חרש לחבירו, ישב על הארץ רודר, ומתחנו ימuder, ויאמר לנערו: עשה לך אשר תמצא זיך, כי אין חומל לאיידי ולא לאייך. ויקם הנער, ולשונו מלטש בתער. ויאמר: ב' ה' מה אומר, וחסיד גמור, וויה הצדקה גמר, ושדי נפשי המר, ולבי המרמר. ואלו בדברים אשר היו שמעתם ודבר אדם על חיים נקרע, ועל הסלע נבקע, ועל החר נrukע, ועל האש תשען. ועל הנחשים, אשר [אין] להם לאחים, שמעו בקהל מלחשם, ונקרע לבבם

אמר המגיד: ובאשר כליה דבריו, והשלים שיריו, התבוננתי אליו, והנה הוא חבר הקינוי בעינו, ותגער בנו, ומטע גנו. יודעתי ערכותו ונכלו, והבנתי כי הנער רשותו וחבלו, אך לא היהודתי אליו, פן תגללה בקהל ערמות פעליו, וונובתו זו נתני מועליו.

שער שלשים

הרופא הארך, ומני תרופותיו ברוחבות צורה.

נאם הימן האורחי: נסעתי מנהל ארנון, לבעל גד אשר בבקעת הלבנון. ובעוורי משושט בחוזקה, לליקוט מלשון הכמה פנוי מליצותיה. ראייתי עם רב באיט וגצאים מכל מסלה, ונעשו ענגולה. וארא בתוך ההמון, ז肯 כפוף כאגמון, וסביבו קחל ורב נצבים, והוא צב על שער בת רבים, ולפניו כפות מלאות, במני רפואות. באלה מרחות, ובאליה מושחות, ולפניו רטויות, למבות טריות. ותעלות וארכות, לכל מתחלה ערוכות, מערכות מול מערכות. ואצלו כל בROL ומלקחים, והמולג שלש החנינים. וככל ההקווה והחווית, ובכל חתך הבשר הדוים בחרב פיות. והוא קרא במלוי, לכל הגזימים עליו.

וין ויאמר:

שמעו אליו עמים, והקשיבו המון לאמים. וכי הבא ממערכות הומינים, והגמלט מיד מקורות השאנוט, והחמים היידונים. עברו עלי במחה תלאות, וראו עיני פלאות, ושמעו אני נראות. נסעתי מארץ עילם, ושורשתי באפסי עולם, לחקור חכמי תבל כלם. ולמודתי חכמה לפני רופאים עצומים,

ויצקתו מיט על ידי חכמים מוחכמים, ושאבות במצוות דבריהם, וקובלו מפיהם ולא מפי פטריהם, ועמדו ליה כבודותיהם, ונגלו ליה כבודותיהם. אני בעורת האל ארפא מוחשיים, ואנדר פרציט, ואתבש מעצבים, ואשיקש מבאים, ואתי רפואה מציה, לכל כאמ' וכיוה, אשר בגויה, ולישוכת צפערן והיה. ובויר רטיה, לכל מכת טריה. ומוי שנשבחו נחש בא נא אליו, ושמע על מיל, והוא בלה נשוך וראת אותו והי. לא אבק, שהקתו עד אשר דק, להאריך ראות פנורות, ולפקות עינים עורות, ואתי רפואה להזרע העקרות, ולהשיכם הרות, ולהחמס הנשים הקרות. ואני מושר לבל פטור, וכל נגע אשר אנחל פשחים, ואшиб העורדים פקחים. עד יולד כל פסח, וימת וצפעו ונגעה. גם כל חלי וכל מכח, אשר הלב מרכח, ותשב אנויש עד דכא. אני אסירה וاعבורנה, ובשלחה אמרינה, ובידי פוך, לכל דמע שפרק, וכל עין הפוך. להוביש מיטיו, ולעוצר גשמייו. ולַי אורך ערוכה. לכל רgel נקשרת, וכל נשרבת, וכל צעקן מכאב אישון, באפל לולח ובאיישון, ואנינו מניה לו לישון. בידי רפואות הללו, עד איזו אמרו או. וכל מי הוא נכה נגלים ואין לו מעמד, ואיש כי יהיה בו שבר רgel או שבר יד. או חולה מכאב צוארונו, או תבל בזינו. או גרב או לופת, בידי רפואתו. ולַי רפואה לכל מהלה נצחית, ולשחתת ולקוחת, ואש מתקלה, אשר בין העצמות קוזחת, ולערעת פורת, ולשאת ולסתפתה, כי יהיה בקרחת או בגבחת. ולכאמ' השנים, ובקע השפטים, ורפין הדדים, ושלשלול המעים, והלש המהנימים, ופיק הברבים, אני ארפאם בעורת שוכן שםין,

ובכל המשוגע ונופל על גחונו, וומצא מחנק בגרונו, וויצויא מפי לשונו, ווורד רורו על זקנו, אני אסיר שנגענו. ולו מروفא, לכל איש נכה, וכלל לך נרפא ונספה, ולתחלואי הכה, ולנשוך אפעה או שיפון, ולוקון ולשפון, ולגרודים הנחיקום, ולאבריות המתחפרם, ולאיש שקוין התעוועו, ורגליך מהלך שבתו. ולכל איש צרווע, ומבה אלהים וגנווע. לאשה כי היה אטהרנה מטמאתה, ולודזה בנדהה, בידיו רפואהה. ולוב את זבו, אסיד יונן לבו, וכל החלאים הנכרים, ואשר אינס נכרים. רפואתם בידיו, וגם עתה הנה בשימות עדי, וככלהוועס שחררי. ובכל אשר דבריו יzion ולַי יאנין ייבוא ינסני, כי כאשר דברתני כן ימצאי.

אמר המגיד: ובשטע העם אמרתו, נמשכו אליו במתוק מלתו, ונתפשו בדיגים במצחותו. ותתקבאו אלףים ורבאות, עצבי עזאות. ובאו אליו חמניגים המוניגים, ונגשו אליו גודלים וקטנים, משתנים, וחלאים רעים ונאמנים, בס עור ופסח, וקרחה, ועשירות ואביגנים, ועבדים עם אדרונים, בס עור ופסח, וקרחה, גבהת ובעל שחין פורה, זה בוכחה ומתייפה, זה צעקן וממר צורה. וכלו הישtan באים על כמה מינוט, ובכלים מכלים שונים, מהם אשר מראותו השורר ומהם מקדים, והיה הנגע ירךיך או אדרומות, ויתקbezו לפניו אנשים ונשים, ונערות וויששים. זה צעקן בכابו, וזה ינדגע לבכו. וזה חספער מהלהה וגאותה, ומבחן מכחה. והוא מאוין אלהם, ומחלק רפואותיהם אלהם, ונונען דבריו הבלתיים להם, ויליך נסיטס מודיעם. ערד נמלא מרטו וכיסו, ונגדל משועו. וסר נעסן. ומצא שוק גדור לסתהורתו, ומבר לדרימות יקרים הבלוי רפואתו.

אמר המגיד: ולא יבלתי להגעה אליו, עד נפוץ העם

שער שלשים ואחד

בפרש אשר הטל בגבורים, וושקם סם לענה ותמרורים.

נאם הימן האורייחי : שמתי מגמתי, בעת צאתיו מארמחי, לראיות פליות העולם, וכל טור מפני כל יתעלם. וכשכתי אפסי תבל, ולקחתי הנדריס להחלח וחבל. ויהי במקצת החיים וatty נופע מסוריא לאנטוכיא, ועמנו פאר הגבירות, וגור החבירים, חבר התקיני, והיה מספר לנו שלשות וחידות, ומלים המודאות. ויאמר לנו ; אנידה נא לך דבר נפלא, כמותו על לב איש לא עלה. אמרנו : הגד פלייתך ונעדנה, והודאה חידתך ונשמענה. אמר : חייתי גוטע מדיבן, עד ארץ השבעון. עם חבירם מאירום בכוכבי ליל, גבורי חול. בעלי רועה רמה, אחויו הרב מלmedi מלחמה. ובעד אהנו נהנים מרובבותינו, בנימיותינו. ויאנו איש רוכב על סוסו והוא נחוץ, וכברך ירוץ. משיקוף מעל ראש הגבעה, וכאשר ראה אותנו מהר לרודת אל הבקעה. ומסותה על פניו, ולא גילה כי אם עיניו, וגאשר ראיינו זיננו לקראות בזועות השופט, וחרבות שלופות, ומלהכות תנומות. וכאשר הומיקוינו וראשינו חניתוינו, התנפל הארץ לעמאנינו, ונשך פעמי מרובבותינו. ויאמר לנו : שמעו אלו גבורי ואצילי, ואו הגנו אשר תראו עלי, אמרנו לו : דבר

מעליו. או קרבוי אצללו, והתבוננתו לו. ואמרתו אשבעך באל אחד ואין שני, אתה חבר הקני. ויזחק למלי, ויאמר אליו : אנחנו מבהר יודיך, ואיש חסידך. ושמחה לבי בחברתו, ישבתי לעמו, להובית אותו. ואמרתו לו : הדאי שבטון ותכל על הדרכיהם חורו, יונבל בעסקיו הרמאים כבورو. ייכעט למלי,

ואמר אליו :

אפקה יידיך נפישי טקי רב נאמנו
על פ' דרביהך קתפי צור ומן.
אולס אמי טובב לבקש מתקין
אולו אלחיהם מתקפין לי ימן.
בי הנקון קטע פְּצָאַתּוֹתָהּ קצואר
קְשָׁחָה וְאַן לְבָזָעִי רְחַמָּן.
לְמַנוּ בְּעַתְּ פְּרַצָּהּ קְלַנְהָהּ לְצָרוֹךְ
אל פְּאַשְׁפֵּנִי וְהַאֲשִׁים בְּזָנוּן.

ויתמה לבי לשבלו ונבלו, ולא מזאתי מענה להשיב לו, ויהי עד בה ועד בה בקשתיו והנה סר צלי, וחלקו החל לו.

שׁעַךְ אֶלְקָרִים וְאֶתְוֹ

ולא גחתו, ער איש פכם פגעתו, ועתה חננו פידכם, עשו לו
כבוד בעיניכם. ומשמעו בדבריה, חמלגו לציורו, יהמו לוחינו
לאמריה. ואמרנו תרד אש ח', על הרשות מהו ועל פגרו,
ובורך שהפייל ושבקו, ועתה אל תיראו כי רע לא יאנח לך,
לכى אהנו והטנו לך, ותאמר: חננו אמרכם, לשורת אמרכם,
בכל תחותכם, וכאשר הלבנו ייחד, ולבה שלום מפחר, אמרה
לנו: דעו כי יש אחורי החר היה עינות מים, מתקום בנצח
לשפטים. ואם חסינו משם דרככם, ותקחו מום לצרכם.
תשכלו באשר תעשו כי הדרך רוחקה, והמשש חזקה, והגפש
שוקקה. וויתם הדבר בעינינו ובאנו אל המعن בחם העתרים,
והנה כל הארץ פלו בבל מים. ושותם מاء לבנו, ושתק
עצמנו. ותאמר לנו: אתם עיפים מן ההליכה והיגיינה, ותקפ
ההט והנסעה. ואם תשכבו טשכוב הגאריט, ותחנו מן המנוחה
חלק לעיניכם. עד שהוים יופח, ונשבה הרוח, או תלכו בשמהה,
בראותכם כי התחה הרוחה. וויתם הדבר בעני הכרותנו,
ירדנו ממוכבותינו, ושמננו סביב המعن מושבותינו. וגם היא
ירדה מעל סופה והסתירה מועליה, ושבוטה ועגילה. וקשרה
סופה וסוטינו, והכינה לנו מקומות חפצינו, ובכנות דשא
הרביינתנו. ונאמר לה: אשריך יעלת החן כי אספת עם הצורה
ההדרה, נפש קירה. ותחברת עם ההמיות, ורויות געימות,
אמרה: תמהת על געימות, ועוד לא ראיות ורויות. כי יש לך
כמה מלכות עצומות וחמודות, וכמה כודות נכבדות. ועתה
אגלה לכלם קחתם, ותקס להראות לנו גבורה ויכולת, ודרכה
קשתה. וורקה חץ עד לב המשמים, ובתרום נפל וroke אהורי
חץ שני ויבקעו לשנים. ונתמה על גבורה, ועל זיוותה.

⁹ רבי יהודה ב"ר שלמה אלחוריו (ההמוציא).

רבוך, ונלה סתריך. ויגל סתר פניו, והסיר המסתה מבין
עינו. והנה היא עלמה, אור המשמש לפיה לא דמה, ומפניה
לבש השחר אימה, ועטה כלמה. שפתחה עצנתה המן, ושרה
נטע בענן, ושערת הכלת וארגמן, מעשה ירי אמן, ובגי עניה
משני טרויט באצבע אל כתובים, מעשה חשב ברובים. ונאמר
לה: אמרו לנו מה לך, והגידי אשר קרה לך. אמרה: לא
אליכם כל עברי דרכ הביתו וראו אם יש מכואב במכוabi,
והונני כי יד אלה נגעה بي. אני חייתי עלמה געלמת בהדרי
מלכים, והוביל נסיכם. מן השימוש והיתח, ומן האור הזרה,
ולא כלו הרוחות לגנוב סבמי רוח. ושותת רשות לא
באחני, וידט לא הנידחתי. עד אשר שמע שמעי אחד מן
הפרישים, ואיש מן הערים. ובא בהוצאות הלילה ונקב קורות
ברתי, והוציאני מבית אמי ומחדור הורתי, ואל המוכר הוות
הביאני, ובפרק המערה החביבני, ובמחשבים הושביב, והתזולל
בי והעזיבני, וככתרה לחץ היציבני, וזה לי שנה חמימה אשר
אני יושבת במדבר הוות לבדי, ואין נפש מבראו עולם לצדי,
עד קדרה נפשי וקצתי בחו, והכתי לחוי, ואמרתי טומ בותי
מותי, וטוב לי לסכן בעצמי, ולטמור למות נפשי ודמי, מהוות
יושבת במדבר הוות עד מותי, ואקים ושותה נפשי בכפי ואמרתי
אכפת על רוחמי זה מי לא תמן, אם יחוינו נחיה ואם ימיותנו
ומתנו. ויהי בחצאי הלילה והוא שוחר על מטהו, בפי
מנחנו ורתו. ובאתי אליו בלאט, וקרבתי אליו מעט, ושלפתי
חובנו, ותקעתה בלבנו, ויצאה מגבו. ויקט עליה והחיקתי
בקטע, והפלתיו ארצת על געינו, והזוצאי החבב מבטנו,
וחתכת צוראנו, והבלוי גרענו. אהרי בן מהרהי, ועל טומ
רכבת, ומבדחות אהרתי, ומחר אל גבעה ברותי, ולא שקטתי

אמורה לנו: ויעוד אראת לבם מלאכה אהורת, תהיה לדרכו אחרון מיבורת, ובידכם למשמרת, ותקח אשפהה במווצה, ורכבה על סופה, וורכה קשחה. וורקה חוץ בלב אחר מהברינו, ונבל אצהה ומות, ואצעיק אליהם ואמרתי: אוי לך מה זאת עשית, אמרה לי: והתרוש בן חזונה, נפתח לבך בתמונה, הלבנה, ובאשפהה, היפה, ובמראה, הנטה, והרקה, החשקה, וללבך העניינים, ותאמנו השדים, וחולש המתחנים, ולשוט הזה על הזה ושוק על שוק. כי ה' העית בחשבונך, ונפתח לך בעיוןיך. ואם לא יקשר לך איש מכם את חברו, אקרע (בחציו) את סגנו, ואנת לעוף השמים את ברשו.

אמר המגיד: וכמשמעות העם את הרבר העז הזה והתאבל, ונפל פיניהם אריצה נבחלו. וגחפכה השמלה, אנחה, והרנה, קינה. ושבה האהבה, איבגה. ונחפץ החשך, למלהמה וכלי נשך. ונודע לנו מכל אשר זכר, כי הוא זכר. ולא יודען בצל מי נחסה, ולא עצה מה געשה. כי לא היה בנו בח, לא להלחים ולא לרerro. כי היו טסינו עצורי, וכלי מליחותינו קשורים. ובכל איש ממנו שוכב, והוא על טסנו רוכב. וקשותיו דרכוה על יד, ואין לאיש לפניו נעדר. ולא מצאנו עצה כי אם לשעות דברו, קשר כל אחד ממן חברו. עד אשר נשארתי לברדי, ואני שי לזרדי. וירר מעל טסנו והחיק בכפי, והכח על עפי. ומאמר לי: זו ע מגנא חשבה לוות בצוף השפתים, ולחבק הרים והלחים, של געליך. אמרתי לך: זה המגע בעית לבשתיהם היה חרש, ועתה נס לחה ויבש. ולא אובל לשלאפ אותו. אמר לי: אני אחילן הום מגעלך, כי זה תכובו עלה בגורלך. וכאשר עמד אגזי לשלאפ געלי ההה לי בחרץ

המנעל מacula, לעון ברק גמושת. וומכתה בטרכם ירנה בעינו, ותקעוויה בבטנו, ונפל הארץ על גחונו, ואעומוד עליו ואמותההו, והוחוקתי בראשו ואברחו. ומחרותי להתר חבירו ממאסרויהם, ונתקתי תקשאר אשר על דירותם. וקברנו בעפר חברנו, ויהלכנו געבעים באידנו וצירינו, וערכנו שבת לאצורנו, אשר התיר מאסרוינו.

ואען ואופר:

לוֹלִי אַדְרָנִי שְׁעִירָנו
בְּקַעַט שְׁאָנוּ פְּלָוֶת עֲבָרָנוּ.
בָּאָנוּ בָּיִם אַרְחוֹ לְוָיָּה אֵל
קְפֻעַּ שְׁאָנוּ טְבִיעָוּ קְלָלָנוּ.
אָךְ אַתְּנִי בָּאָנוּ קְלִי מְתָר
אָזָה אַלְלָהִים וְגַגְגָאָנוּ.
נוֹרָה לְשָׁם קָאָל אַדְרָן עָולָם
עַל רַבְּ חַקְדִּים שְׁזַקְלָנוּ.

שער שלשים ושנים

וינש הבהיר יודבר על העט והוא אומר:

מה נחמד עט סופר יוקך וכחכח, נעים ונאהב בגבורות
יראה, ולעוזך קרב מאמר יאהב,
אמור הוקן:
יראה שרבית ותב, ותורי במדורת לתב, בהם חן
ואהב, ותומה ותאהב.

וישורד הבהיר יואמר:

געט טופר יראץ' על מגלה
וירקום פשתרים טור אפללה.

אמור הוקן:

במונ גתיש אשר יראץ' בעפר
ונשאיו אחותיו בקרם מלוליה.

ויבדר הבהיר על האגרות, ויאמר: מה געמה אגרות,
הנעם אוגרות, וחוון חוגרות, אבלו באבקת רוכל מוקטרת,
והיא על משכבות היופי שרישרת.

אמור הוקן:

כעלמה גאה שאחרחות, גליה וחודרת, אלמת מרכבתה,
ובלי לשון רום מגלה ומספרת, ותחלת ה' מבשרת.

שער שלשים ושנים

בבחור בשירים חילום יגבר, והוקן משיב מלייט
ישבר.

נאם היום האורי: הייתה בומי עלומים, פמעמד
הכמים, ישיכון מתי שכבל נכלמים, ובבעל לשון נאלמים.
ובעודנו מדברים דברי מלצות, וחידות נמרצות, ואורגנים בן
השירים בגדי חליצות, בזבוב הופיע כישובו, נצע עלינו איש
בעל לשון נמיין, ועל פיו חoon השור נפרץ, והיה מתפאר,
כى בשירו כל חתום יבאר, וכל מחשיך יאר, ובגהונו יקרע יט
השיר קרעיט, ובצער לשומו יופען השיר מלעים, ונש אלין
אחר מן הבהירים הבהירים, משכלי במלאתה השירים, וכל
דבריו מפלאים בפניות מילודים בטפירות. ויאמר לי: אם
תצריך בדבריך, וחוכה במאמריך. לך נא ונורץ במרקבה
השיר שנינו, ונחלק שני תרזות בינינו, אבנה אני בית אחד
ויאסיד הבניין, ואתה תעשה בית שני במשל אשר בו ישלים
הענן. ואם חמלא התנא' הו', שאלתך המצא וחתך
תחזה. אמור הוקן: טוב הדבר אשר דברת, והנני מזומן לכל
אשר גורת,

ושorder הבוחר ויאמר :

**ואגנרת מומלאה תבינה
בעל ניק האמונה היא אמונה.**

ויען חוקן ויאמר :

**כמוعلمת אשר ליהה לבנה
ישערת על קאוורה בעננה.**

וירבר הבוחר על החורב ויאמר: ראו חרב שלופה, בנורת בטף צרופה, ובצניף היופי גנופה, פעם מסתתרת ופעם חשופה, כלו מן הברקים חטופה, או מן המאורים כתופה.

אמור חוקן :

תדרמה בשושנה ארוכה יפה, בדמי חללים פריה וענפה, ומבליל בנק עפה, להלחם מלחתת הנפה.

ושorder הבוחר :

**ראי טלב בוד גבזיר שליפה
לעון אורות במתנחים הוניצין.**

ויען חוקן ויאמר :

**חשבתייך בתוכך הפערקה
לשון ברק עלי שתק ירוזין.**

וירבר הבוחר על השרון ויאמר :

ראו שרון עמוק מוחשבותיו, ורחבו חכמותו, יצרו מבועתו, וכל הלובש מחלוצתו.

אמור חוקן :

ידמה למגמל עו טగירם דליהתו, פתחוות פתוות מפנאותיו, כמו גוף הנמלים טבעתו, וכען הזובגים מפשותו.

ושorder הבוחר :

**ראי שריון עצומות מתחשובתו
כדי קבינה שעשיים מסקגותו.**

ויען חוקן ויאמר :

**בעלתו רבבושים פבעתו
געני תחגבים פסמותו.**

וירבר הבוחר על הסום ויאמר: מה נחמד סוט ורין וירהר, לאו רוח הולך חישך ונחר, ילככ כל מהיר ומחר, וויהה בקשר מהר אל הר.

אמור חוקן :

כברק יהר, וכרות רץ ומלה, יפיין לכל עבר זו וזהר, בעצם השמיים לטהר.

ושorder הבוחר ויאמר :

**ויטים ילוין קרוין בוליך וככמעט
להם לבו והו גטס בדוניגן.**

ויען חוקן ויאמר :

**בראש קר פאבי תוא אך בבראבר
כמו אשלר ובנעהר כמו דג.**

אנו וחורה גור שלמה אלחוריו (תחלפוגו)

וירבר הבחר על האבוקה ויאמר: מה נעמת אבוקה
חולקת, ומגוציה העים מורת, ווניתות ורתקת.

אמר חון:

בחולות אהבים חושקה, דלה וירקנת, הכתה בדליך,
בוכחה וצוחקת, וורי הלוב ימהר דמעה בלחה לינקת, הם
מנישום אלה והוא מוצקת.

ושורר הבחר ויאמר:

הבט אבןית שעה דילקח
ולעין נידרים זורה תולקת,

יען חון ויאמר:

קדימה לענק כוֹנֵב אופיר אשר
מעל לראש צמחה ברקת.

ויברך הבחר על צורו המור ויאמר: מה נחמד צורו
המור בעניינו, העשי להטיר רקה שמינו, ולכפון ריח עדנו,
ותוב ריחו גילה מצפונו.

אמר חון:

הוא כהושך לדמוניו, יסתר השקו ברעינויו, ויתגלה
פודו מראה עניינו, ודמות פניו.

ושורר הבחר ויאמר:

צורך נעלשה לסתפירות מלהדר אך
ונגלחו געים בית שקניו.

שער שלשות ושות

יען חון ויאמר:

כמו רכבל אשר ברכחו לשוניו
לא נקהל אכל קודין בענין.

ויברך הבחר על היין ויאמר: ראו בן שורק, לשומות
שורק, ולאנחות שן חורק, היי נפשים נעמו, והשמה נפלת
בשבמו, יורה היגון לחתמו, ווועיא כלוי זעמו.

יען חון:

הוא כשמש בחומו, וכטהר בתמו, וכנפת בטעמו,
והמור בבשו.

ושורר הבחר ויאמר:

גדי פשכה זירקון מי אדריכם
קחו לב אונש עת ישגב דם.

יען חון ויאמר:

געים מעמו פמו ריך פי צביה
ומראתו בלתייה הכאדים.

ויברך הבחר על הנץ ויאמר: ראו אין מתנויע, ברוח
ירוץין. כנפיו משבות שנים, ואברותיו בטורי זהב מתקנים,
להשוב הברקים מובנים.

אמר חון:

באלו הוא מבית בשני פנינים, ונושך בשני צנינים,
וחופש בשני חזים שנוניס, ומפעף בשני ענינים,

וישורו הבהיר ואמר :

**ונען לפקעת זבול ופזרש גנפיו
ויליד פלשרים פלשקרים.**

ויען חוקן ואמר :

**ששי עיניו תעציבים מפנינים
נעשה את גנפיו מפתקנים.**

וירכר הבהיר על הוואב ואמר :

**זאב טוף, אכזר וקשת ערף, מעשות רע לא יהדל
ולא ירע.**

אמור חוקן :

**הוא כאש שופך, וכנהל גורף, בקין ובתרוף, לא
ישכב עד יאל טוף.**

וישורו הבהיר ואמר :

**זאב יטוף אשר ימצא נחתון
געלני בפתקנים את יוציאן.**

ויען חוקן ואמר :

**תשפטיתו בגנב בא כליל
ולפדר גון ששי געינוי ינאץן.**

וירכר הבהיר על הברק ואמר :

**ואור ברק כחרוץ פו יורך, לוטש ומורק, אוורו קזות
אשך, יקרב עת ועת ירחך.**

אמור חוקן :

כטורי אדם בנperf החותק, ובטרם נכתב נמחק, אבלו
הוא על שחך, כושי רגנו ושחק,

וישורו הבהיר ואמר :

**וילברק מישחק על ענינים
בקבוץ רץ ולא יעה יונגע.**

ויען חוקן ואמר :

**בשומרليل אשר גרים וווקח
קצת עליינו ותקגרר ברגנע.**

וירכר הבהיר על מומי הנחלות ואמר :

ראו נחל כטורי שם רצוף, או בעור חרב חשוף,
מקומו על פני ארץ יטוף, וטעמו נפת צוף.

אמור חוקן :

ידמה לו רומי גשם ערוף, או ריבוי טל נתוף, או שרשראת
בסף ערוף, או ברק חרב שלוף, או בכוי חושך אסוף ולא יסוף.

וישורו הבהיר ואמר :

**ונחל ילבו קיימי לאטם
אלאו שרשרות בקף זרמי.**

ויען חוקן ואמר :

**ויר רום גיר קערש ואמן
קסבר טבעות שרין קאיטין.**

ויען הוקן ויאמר :

**בְּאֶלָּו הוּא כְּפִיל מֵאַנְקָת בֵּין
וּמוֹקָר עַד בְּמִבְּזָה תְּפִלָּה וְפִרְרוֹת.**

וירבר הבחרור על הבנור ויאמר : ראו בנור אלם, ייביע אמריו נעם, ווורש וקולו קול רעם, בפיו טוב טעם, וקולו לשומעיו יגען.

אמור הוקן :

דָמוֹתו כּוֹרֵך נִצְמָד אֲלֵי פָעֵם, יֻעוּרֵר הַטָּעֵם, וַיַּשְׁקוּעַ
הַוָּעֵם, וַיַּכְחַדְגֵנִים, בְּפִטְמִישׁ וְהַלְמִישׁ פָעֵם.

ושורר הבחרור ויאמר :

**רְאוּ בְּנָוֶר בְּמִיקָעֵלְבָה תְּבִגָּן
וְיַקְשֹׁקֵל בְּבָהָר קְזָלֵוֹגְזָלֵוֹ.**

ויען הוקן ויאמר :

**כְּמוֹ יוֹגֵק בְּמִיק אַפְּסָוּמְבָּקָה
וְהַיָּא תְּשִׁיר וְצַוְּתָקָה לְבָכְיָוּ.**

וירבר הבחרור על העוללה המסובבת במיט ויאמר : מה נעמה עגולה, היא לכל חמדת טגליה, מטובבת
בגלה, ושואבת מתוך הנוליה.

אמור הוקן :

תדרמה ליעלה אהבים דלה, בציורי השק מחוליה, צועקה
קול מחוליה, ווורה וועליה, וממען אהבים דמעות דלה.

וירבר הבחרור על הרטוניות ויאמר :
רְאוּ רְמוּנוּת, זְכִים אֲדָמוּנִים, בְּחִקָת הַתָּעֵן אֲמָנוּת,
ובאוורחות געם טמןונים .

אמור הוקן :

ידמו ארונות, מלאים מעדרנים, בהוכם פניניות, לאכול
טָמְנִינִים, והיו נכוונים .

ושורר הבחרור ויאמר :

**וְרְמָזִים לְלִיחִקָת בְּעַלְמָזָה (ה)
וְתָחַפֵת קְפָאָר עַזְנִי אוּשׂ צְפָגִים .**

ויען הוקן ויאמר :

**בְּעַת פִי הַפְּתַחְתָה אָוֹתָם תְּרַדְּתָה
אָרְזָן זָהָב וְהָוָה מְלָא פְּנִינִים .**

וירבר הבחרור על האוניות ויאמר : מה נעמו אגויים, ובגנווי התון גנוויים, הם תאות
מחכיט, ושמחה מבכחים .

אמור הוקן :

הם קשים ורכים, געויים וכוכים, בעדרים קבויים, ובכל
יר מדוכים, ויתנו לחוי למיכס .

ושורר הבחרור ויאמר :

**מַה בְּעַזְמָן אָגָז תְּוּזָב פְּרִי מַן
וְיַמְפָעָל קְפִיל עַד וְשִׁבְרוֹתָה .**

ה) כן לפ' גמסקל גמנס בצלמות +

וישורו הבהיר ואמר :

**גָּנוֹשָׁה לְפִוִּים וְהַיָּא קֶט בְּשָׁוָה
לְחוֹזֶה וְתַּפְּבָל בְּמַעֲקֵי גְּתָרִים.**

ויש חוק ואמר :

**תַּבְּגַן פְּעָמִים כְּלַבְתַּת גְּבָלִים
וְתַּשְׂאַג פְּעָמִים פְּשָׁאָנָתְּ פְּפִירִים.**

ויבר הבהיר על האמור ואמר :

רָאו אֶתְרוֹג גְּנִים וְנַחַם, בּוֹ לְכָל עַיִן מַחְמָד, וַיְפִיו לֹא יָמָד.

אמר חוק :

**כָּאַלְוּ דָּרְכֵי חֻשְׁקָוּם לְמַר, וְלַבְּנֵי חַתֵּן גְּצָמָד, לֹא מַר
יָפִיו וְלֹא גְּצָמָד, רַק בְּעִינֵי עַמְדָה.**

וישורו הבהיר ואמר :

**פְּלִי תַּדְרֵר יְפֵה פְּרָאָה וְתַהְרֵר
תַּמְפִּי תַּאֲלֵדְרֵר דְּבִירֵר מִן הַשְּׁנִיקָן.**

ויש חוק ואמר :

**גְּבֵי חַשְׁקָה בְּעַתְּ וְפָגֵשׂ חַשְׁוֹקָה.
גְּרַבְּקָבָק מְפֵלִי מְחַלָּה בְּדַרְפִּין.**

ויבר הבהיר על הנר ואמר :

**מַה נַחַם אָוֹר דּוֹלָק, אַחֲר גְּדוֹר הַאָפָל דּוֹלָק, וְחַצְוִי
לְהַשְׁמֵד דּוֹלָק, וְלְכָל סְבִיבוֹן אָוֹר חַולָק.**

אמר חוק :

**בּוֹ לְרֹאוֹו חַמְרָה וְחַשְׁקָה, וְנַצְוֹוּוּ בְּלִי נַשְׁקָה, כָּאַלְוּ
הַכּוֹכְבִּים עֲוֹשָׂק, אוֹ לְהַיִן סְהָר נַשְׁקָה,**

וישורו הבהיר ואמר :

**סְפִטָּה לְגַרְבָּה וְאַיְרָה בְּתַחַזְקָה חַשְׁקָה
וְיַגְלֵל אַשְׁר הַפְּאָפָל גְּנָמָס.**

ויש חוק ואמר :

**עַתְּ פְּגָנָנָה וְבְעַלְהָה אַזְוֹן
גְּרַפְּהָה לְשָׁוֹן גְּתָבָה אַשְׁר גְּנָמָס.**

ויבר הבהיר על אור השימוש ואמר : מה נעמה שטש
ברום שחך ובוליה, ובארון שביליה, להאריך מאפליה, ולהסתור
בגדר קדרותה מעלה .

אמר חוק :

**תְּרִדְמָה לְגַבְרָה תְּגַבְּרָה חַוִּילָה, וּבְעַתְּ חַסְרָה צַעִיפהּ מַעֲלָה,
תְּשִׁמְמָה כָּל הַגְּנָפִים אַלְיהָ, וַיְשִׁיבוּוּ אַתְּ מַשּׁוֹשׁ כָּל הַמִּתְאָבְלִיטִים
עַלְיהָ.**

וישורו הבהיר ואמר :

**רָאוּ שְׁמַשׁ אַשְׁר יְפָרֹשׁ גְּנָפָיו
עַלְיִי אַרְצָה לְקַחְיָר אַתְּ גְּנָפָיו.**

ויש חוק ואמר :

**גְּעַלְיָן בְּגַעַן אַשְׁר אַמְּחָה בְּשַׁמְּךָ
תְּהַגְּזִיעַ עַלְיִי אַרְצָה עַגְפָּיו.**

וידבר הבוחר על הוהה, אשר על פני המים זורת. ויאמר: ראו לבנה לה בשחקים מערכת, ועל הארץ מולכת, וכאניה על פני המים מולכת.

אמור הוקן:

תדרמה לשון זהב נחתת, או לחת החרב המותהפהכת. תחשגה עופרת והיא הולכת, ובעבותה תשקה נמשכת.

ושזור הבוחר ויאמר:

ראו פתר עלי בומי גקלם

בגננות זו עלי פרישיש רצופה.

ושו הוקן ויאמר:

פאלו תלבנה גלבה על

פְּנֵי פָּמִים דְּמוֹת תַּרְבָּב שְׁלֹפָח:

אמר המכגיד: אמר הבוחר כל שניהם מלצות שירותם, ונעם תשובתם. אמר הבוחר לזקן: נשבעתי בחי המלמד ארד דעת, ונפשו כל סוד ידעת. כי לא ראיות עורך אליך, ואין משיג אבן מלך, ומיליות מושליך.

אמור הוקן:

וגם אני לא ראיות שריג אורח כופך, החכמתה מגדרך, והתבונות פריך, ויעינך קשתך ותליך, והלבבות שביך, והמליבות חיפת באלו גנבתם מהדר צברך, והמשלימות החמודות כאלו גולחת מורה לךך. וואצל עליו הבוחר וחבריו כל איש מנרכותיו, עד גלאה לשאת רב מתנתינו. אהרי כן אמר לך הבוחר:

השכעתך באל החולק כבוד וחמדה, ונותן לך שביל מרוח, וישם פיך בחורב חורה, להודיעני שפקך, כי הבהירני נאמן.

ויאמר:

**אני פלא בעיני הקבוצין
וליתן כן לרائي התעוודות.
הכי קראו שמי קבר למען
אֲחָבָר בְּלֹ בְּנוֹי הַקְּמוֹדוֹת.**

וכשמי נאמנו, ירעתו בשםינו, והרחותי ריח בשםינו, ונפלתי על שכמו, ונשקיי שפמו, ועמרותי ימוס אחדים עמו, להטר יגון לפיו וועמו. עד הפרIROו בינוי קורות הומן, וועב גדורו בלבי ציר נאמן, והשאריך וכרו בפי צנצנת המן.

שער שלשים ושלשה

275

ויען ויאמר: תhalbה לאל אעד עצמה תהלהו, ומלאה הארץ תהלהו, והואר והכבד תהלו וגלתו, וצמאי טבו ירו
במעין גלתו, הגוחן רפואות כל חותא תשובהו, לעלות למעלת
וותה ותרמתה תשבותו, להסתור מעשך אל ותחמו, ולהרוחן
הלבינו במקומו, הנוחן מטבח היצר פרידתו, וחברות השער
פרידתו, לשאוב במעין השכל ותעלתו, ולמצואו בו ציו הלב
ותעלתו, להרים נפשו מעבר הבו אשפתו, ולהיבא בכליות
התאהה בני אשפתו, ולהזוויח חבל אלהיו וטgalתו, ולשם דתו
ומבחור חפיצו לטgalתו, ובמלחותו הצרות יהי צדרקו צנתו,
להסתור במקומו מפני חמתו וצנתו, לרוץ אחריו אלהיו ואל
ויתל מטריזתו, להשבית עشك החזר ומורצתו, וללקוט מפרי
הarendra תבונתו זומרתו, ולערוך עליו שירו זומרתו, ולעלות
משאון החטא וגחלתו, ולהקין בובל שחק אהותו ונחלתו,
ולחוויות עסקי בעוד יהודתו, ולהשיך אל אל יהודתו, ולגדורו
כרם השער ואל יסרך מוסכותו, ולהחות בגן אליהם כלaban
ירקה מסוכתו, ולגבוש בעל השכל החאותו, ולהיות בנונה
השלות גבולה ותאותו, ולהסתור מום הרשע ומשחתו, ובשמון
השם הטוב ושים משחתו, ובידי הרעון יסקל מסללו, ויושם
בhem מסעד לבתו ומטלו. אז יראה זו יוצרו עין בעין,
ויפרח בגין פורת עלי עין, בחקתו מאוי זה מובאו ומאיין, וכבר
כיו סופו אין. וידע כי הוא בעולמו ארוח והלך, ואל יסיתהו
מרבש תענוינו הילך. ובחצאי שבלו יכה היצר ווורו, ובפרק
טובה יצעק אל ח' יוירחו. ואז אלהיו יאי אווזו, ועליו יצערו,
ענן אווזו, ומלאך פני יהו שלוחו וצورو, לחבוש גגעו וצورو,
ואם יציר מן התאהה ישמה בסוף ימי גורו, ועליו יצערן גורו.

שער שלשים ושלשה

בשירים על אלף"א בית"א יקרים, מהדריו של גורו.

נאם הימן האורחי: נתינו לי, בעודי רענן באבי,
ועורתי כי, לשמעו הירות הכתמים, וללקות מפיהם לשכימים,
וללקות מאבק שכחים וזכה בשכמים, לבנות ימי בטוב וشنוגת
בignumות. והוא הווע ואני בהר שעיר, מתחלה בעיר. וראיינו
חברות משורדים, מללאים פנינו אמרדים, ומפיכים מלשונם
גתלי שרים, וקורבתי אליהם, לרווח בנהלי מומיהם, ולהחות
במנעימות. ויאמר אחד מהם לתברוי: היוש בכם מי יחבר שיר
געדר, והוא בו לכל לב מהנד, וופיו לא ימד, וישאלוהו
מקצתם על השיר הנצמד. אמר להם: דעו כי השיר הנצמד,
הוא אשר כל סוף שני בתיום מלא אחת, והמללה לא תשנהה,
אבל העין ישנה. ובশמםם דברו, והכינו חכנות מאמור. רץ
כל אחד מהם במערכת ניבו, ויחבר אשר נתן אליהם בלבו.
והיה שם איש ז肯 שומע ומתויש, ומתקומו לא ימש, כזר
החלומות. ובראותו כי גנעו ולא גנעו, והמלאתה לא ידעו.
אמר להם: דעו כי דרך קשה ובכח, ומברור עמו שabayim,
ומחר חזק חצבם. ואם תרמז לשמעו השיר הנצמד, והניב
הגנומר, הפו אונכם אליו, ותקשייבו למלי,

שער שלשות ושלשה

גָּלְעָד אֹנוֹ תִּקְצֵא בָּעֵת יְהוָה
יּוֹם בְּזַעַן רֶפֶשׁ וּטְמֵיטָ גּוֹרֶשׁ,
אוֹתָ דָּלָתָ.

דוֹר שָׁׂוֹא וּבְקָשֵׁו תִּעֲנוֹג לְבִן דָּרוֹשׁ
הַאֲלָא וּסְוִירָה מִתְחַלְּים תְּעַרְךָ (ה).
דוֹרְשֵׁו בְּקָל לְבִן מִצְאָו וּשְׁעָו בָּעֵת
יְהִי מַעֲנוֹ קָשָׁת אַלְיָתָ דָּמָךְ.

אוֹתָ הַ"א.

סָאֵל יְהִידָה בְּאַזְנָה בָּקָר
עַל יְאָרָה צָוָרָה טְרַבָּה טְרַיקָה,
סָאֵל בְּגָנָעָ פָּר וּבָן יוֹדָעָי
טוּבָת זְבוּן רַע גּוֹדָפָו טְרַיקָה.

אוֹתָ וּז.

וְשַׁנִּים חֹלְפִים בָּאֵל גַּוְפֵשׁ
אָנוֹשׁ טָעוֹף פְּצָפָר נְחַסְּדָה,
וְשַׁנִּים פּוֹשְׁטָה בָּקָר תִּעֲנָפָה שָׁקָה
בָּבּוֹא יּוֹם דָּן לְחוֹטָאתָה וְתִסְרָה.

(ה) פְּדוּלָה כְּלָתָה מִי כָּו.

אמֵר המגיד: ובאשר השליטים אנגרתו הצרופה, ואמרתו הרצופה, והרב מלילתו השלופה, ווהלהו אשר בענין בכור צנופיה, חמוץ כל העם לתקף מלוי וענינו, ולבעם הגינויו. אחורי כן אמר להם: ועוד אגד לכם שורות המודעות, ומלייניות צמודות, בראשם וטופטם מולות נצמדות.

ושוא משלו ואמר:
אוֹתָ אַלְיָתָ.

אָמוֹנָה תִּיאָ עַדְיוֹ וּוֹעִים וּשְׁלִירִים
וְתִיאָ מִלְּקָה וְכָל מֶלֶךְ אָסִירָה.
אָמוֹנָה בְּקָה בְּפֶשַׁי בְּמַחְקָה
וְכָל בָּן מְלַכְּבִּי לֹא אָסִירָה.

אוֹתָ בֵּיתָ.

בּוֹמָן לְבָבָות יְתַקּוֹן טָוָר לְבָבָה
לְבָנָו בְּיִשְׁרָאֵל סְמֻחוֹן פְּפִידָ בְּנָיו.
בּוֹ מָן וּמָזָב פְּמַצָּא בְּאַתְּ פִּי בְּזָפָן
גְּמַרְיָה בְּאַיְדֵי גַּלְגָּלָה וְשְׁמַקְתָּה בְּנָיו (ה).

אוֹתָ גּוֹמֵלָ.

גָּלְעָד אָרִי אֵין בּוֹ לְצִיוֹז
עד תְּהִיעָה חִיל קְרַבָּאֵךְ גּוֹרֶשׁ.

(ה) תְּהִיעָה וְגַמְלִיס.

אות ז"ן.

ברע אַפְּתָה בָּן אִישׁ וּרְעֵ
מִקְנֹר אַלְמֹתָה עַל וּרְעֵ,

הַר רַע אֲשֶׁר חַטָּא גַּרְעָה
אִיד יִקְרָאָה אַבְרָר וּרְעֵ,

אות ח'ית.

תַּנְיָה נָא בֵּית יִקְרָר גַּפְשִׁו וְאַשְׁנִי
אַנְכּוֹשׁ גַּפְשִׁו טַבִּי אַגְּדָק תַּלְיִ לְתָה,
תַּנְיָה תַּהְיָה מַזְאָה וְלַאֲלָ
בְּשִׁיר קְרָשׁ קְבָנָן עַל תַּלְלָה כָּה.

אות ט"ית.

טוֹקְנִים בְּנָם נְשִׁיעַ דָּעָה נָא קִי
אַשְׁרִי אַנְכּוֹשׁ בְּנַתְרָ אַכְּמָתָ טְבָלוֹ.
טוֹב עַם אַלְקָדָיו הָוָא וְכָנו עַם פָּלָ
אַדְמָ לְהָאָת לֹא יִחְפֹּר טֻוב לוֹ.

אות יו"ד.

יִקְאָסָה דְּבָרַי תַּבְמִים לְקַסְּלִיל
בְּקָאָהָב פְּבָל וּרְדוֹרָשׁ קָל יִקְרָר.

(ה) כַּפְרַת וּמַלְכִי כְּלָלָתָה וְקָנָגָר מִיד הַמָּלָכָה סְלִוּעָה.

(ב) כָּלִי זָמָר.

שער שלשים ושלשה

יִקְאָסָה יְקָנָי כָּמוֹ מִום וְשָׁתָּה
לְשָׁאָל וְלֹא בְּנַבּוֹל עַלְיָתוֹ יִקְרָר (ה).

אות ב"ה.

בְּרִידָד יִקְרָר תַּפְתַּח לְךָ הַכֹּהֵן לְזֹאת
עַוְרָה וְלַעֲבֹנָת אַלְקָדָק קָסָוף.

פִּי דָּוָר וְאַתָּה לֹא בְּעָרוֹ אַזְתָּה בְּעָתָה
מִזְמָה וְרָאשׁ עַוְלָקָה יִשְׁׁבּוּבָ קָסָוף (ג).

אות ל"מ"ד.

לְוַיָּעַן לְבָבוֹ אַתְּהִי הַפְּנִיאָה
לְךָ אַתְּהִי שְׁבָלָה וְאַוְלוֹתָהִי לְפָרָה.
לוֹ חַזְקָלָה בָּוֹ בְּלַבְּ הַאֲוִיכָה
וְבְּעֵתָה תְּהִי עָרוֹם לְךָ בְּמֹרֶר לְפָרָה.

אות מ"מ.

מוֹדִים דָּבָר דָּאָל וְמוֹדִים
שְׂזָבִגִּי אַרְצָות יְזָבִגִּי קָדָין,
מוֹדִים תְּהִי אַתָּה לְבָכָם לְאָל
אַיְלִי גְּקָנִים פְּצָאָה מָדָין.

(ה) תַּסְלִילָס ק"ד ג'.

(ג) טָוָף טָוָמָן כְּלָדָכוֹ, סִי עַפְרָה הַתָּה וְהַלְעָפָר תַּסְגּוּב.

רבי יהודה ב"ר שלמה אלחרויי (תחכמוני)

אות נו"ן .

בצפה לך אלתינו כי לך
נץלה על בני אדם נסופה .
בצפה מאכרינו זחוב שזוא
ופפה עלי כל לב נטוכה .

אות סמ"ך .

סינה ערוגת פאה שושן (ג)
הברקosal פכובא בעט טורה .
סינה קאנד נפשים קלאת חטא
אכן לאל לא נאלא טורה .

אות עין .

ערום בלוי ארך בלא חבוש למול
האל קעה סות הם אבל אהו ענה .
ערום פהו אם פחלוש חיל יארך
לבן שאג עליו ובשלל עדה (ג) .

אות פ"א .

פפה לבב מישוביל מסלתו
מחטא, געלו פזון פולק (ג)

(ג) סוגה כטביס .

(ב) חוויך ח' ח' .

(ג) מסיר על הוון מעלו (כלהנית כ"ז מ') .

שְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁם וּשְׁלֹשָׁת

פָּנָה וּמַפְּנָל וּמַעֲזָה לוֹ אֶל
פָּנָה יְהוָה עֲצָמוֹת אֱנוֹשׁ פָּלָק (ג)

אות צד"ה .

אָדוֹן אַעֲבֵי מִזְקָנֵי קְפָאֵי
עָדוֹן בְּמַטִּיף נְחָלָה צָפוֹ
אָדוֹן בְּאוֹת גְּבַלִּי (ג) עָנוֹן אַזְבֵּי
רְאוֹן בְּוֹם אַיְדי (ג) וּמַטְפֵּי (ג)

אות קו"ר .

קָרְבָּן יְמִים (ג) בְּלִי תְּבִלִּית, גִּזְוִי
חָלָאות רְחַפּוֹ עַלְיוֹ קְלִיעִים (ג)
קָנְבָּן לְבִי לְעַבְדּוֹת אֶל וְאֶל פָּטָם
לְבִיטָה מְדוֹת פָּטוֹנִי צִין קְלִיעִים .

אות רוי"ש .

רְאֵשָׂוּ לְעַקְרָבָן שְׁפָלוֹ בְּלָסָם
אַתָּר אֲשֶׁר עַל הַזְּקָן רְדוֹ.

- (ג) ס' לו למ Gang מפי קהנות מקளיס ס' ס' ג' ו' ס (תכליט)
- (ג) עמלות הווט .
- (ב) סי' לבמש וטוחה .
- (ג) הו' נקס .
- (ד) סמלוממה גמカリ כתמייס .
- (ג) פמיכומיות וטהנות כס ח' זונן ה' כה' יקלע .

רשיים זולמים גַּתְקָבָו בְּסֻמָּר
כִּי מֵרַתְּחַסְּ צֹר אֲשֶׁר רַדוּ (ה').

אות שין,
שער לְבָבֵיכְךָ בעבורת אל
כי טוב, ונוס אֲקָאָה שפה
שער דבר הפתואה אַסְגָּדָר
על יתירב גם יתירה שפה.

תפליגוניה תלי גָּאָב
באשר קינוקיה תלי תכללה.
תפל עוזן איש ושוב אל אל
געריך תכללה לו ולא תכללה).

אמר המגיד: ובאשר השלום אמרין, ומיליציות דברין,
נפלו כל היושבים בטוב טעמו, ומתק נאמו, וישראל
על שמו.

(ה) מופטים י"ד ט' .

(ג) מאן לכמו סעל נינפטו מטלי כ"ג ז' (ה'מר יפלטו קלט
סלאג'רים מלון מלח טלית, ולעת פל"ג ז' עולמ' יקס סעל
נינפטו").

(ג) גם תחדר.

ונון וווארו :

אני חבר ותונך פַּי גַּתְקָבָו כל
פַּוּנוּי שיר וגדרתי סְפָלִיזָות
אַסְטְּ חַקְמָות לְכָל רָוּם גַּפְוָוָות
הַלָּא הַפָּה בְּרוּם פַּי קְבּוּצָות.

שער שלשים וארבעה

בספר הסטור לארח משלתו, ובחראותו את עשר גודלותו.

נאם הימן האורי: היהתי נוטע ממחנכים, להר אפרים, ובעדוי בהתק העיר מסובב בדרכיה, ומשוטט במלכיה, ראייתי איש עודם לשער ביתו והוא טר וועף, יגע ויעוף. וקרבתיו אליו ואמרתי לו: מה לך געץ, ומדוע אתה לברך נצעב. אמר לי: אורה החאה, אשר תשיב בעלה לדואת, אמרתי: הדוריינி מה מצאך, והמקירה אשר קראך. אמר: קראני היום איש מן הסוחרים לביתו, ויביאני לסתורתו, ובעדוי הולך אותו, החל לפטר לי ורב עישרו ותפארתו, והיופי אשר לאשתו, ויאמר לי: תדע אדרוני כי אבונוי הו מאציזי ארין גאנקומים. וראשי הנדיינים. והאל חנן לאבי עשר וככבוד, וגדרולה והוד. גולדתי לו אני במלול גאות, והויתוי נחמד למראת, ובאשר גדרתי, דרך תבוגות למדותי, ומכל מלומי השבלתי, עד כי חכמים סכלתי. וכן נון לי אבוי אשא מבנות השועטים, והדרועים. והגענה יפה בצורתה פוניה, וילער עניינה, וכמנורה תאר נשבנינה, והיא שמחת בעלה ושכניה. כי נשך אדרוני אל הראה אותה בעסקי ביהה מתעתקת, והיא ממהרת ולא

מוחתקת. וטובבת על הטירה ועל הדירה, ומן הדירה אל הכירה. וושכת בין תנור וכיריה, וושכת בין שפתים. ושהורת העשן על לבנת פניה, ועל יפי עיניה. האמר אשורי איש אשר הוא יושבת אצלו, ואשורי העם שכבה לו, ולא החירש לדבר בדברים האלה עד צללו אוני לקולו. וכאשר באנו לשער ביתו אמר לי: ראה אדרוני והשער ומסגרותיו, וציר קרשיו. כמה דלתותיו, ובדיו וטבעותיו, ולחותות בורשוין, וציר קרשיו. כמה חוגאתיו עליו מוחוני, וכליותיו בו כתי אוני. עד אשר עשתיתו נאה, במראה אשר אתה רואה. אחורי בן באנו אל החצר ויאמר לי: ראה אדרוני זאת החצר וקירותיה, מטה ירידות טירותיה, ומה פָּבוֹ משכניתה. כי היה טבר החצרים, וככוב לה בתי הטהורים. אבל אין בכלל יפה ממנה, ולא הצר אשר חערנה, שום לבך אדרוני לה האולם מה פָּבוֹ, וראה החלונות אשר בו, ושים עיניך על יפה הקירות והקומות, והכירות והבריות, והשכניות והעלויות, ופתחויה והשכניות. עשיים במני עצבים, לארכעת וביבעים, בעינים בפוך קרוועים, וקלע עליהם היופי קלעים, ומקלעתם. ראה אדרוני גלות המיט החמודים, וראה הארויות על שפתם עמודים, ומפיהם נולו פים עולם יורדם. בהם חי נפשו, ושםחת אליהם ואישים. אחריו בן באנו אל הבית ויאמר לי: ראה אדרוני אלו החדרים הייפט, עשיים בטורי זהב צופפים, ועל רצפת בהט רצופים, ושמה מטוי, וחדר רעוי, ואלו תרא אוטו שוכב לבדי, ואשתי לצדי, ולחייב נר לעיני, זורעה הגרו מתני, ושפהיה מעודי, והיא מנשחת ומחבקת, ועלי מתרפקת, ואיננה מוחתקת, עד כמעט תשבר המפרקת. תמהו רועינן לוה החבור הנאה, והיא משגע מראת עיניך אשר תראה. אחר כל זה הצער,

קרא אל הנער, להביא השלחן. ובאשר הביאו, ולפניו ערכחו, אמר לו: ראה אדרוני זה השלחן ומינו, וראה מצבעו וכמו, ובדיו מוסגנותו, וארכע פערמותו. עשתיו (מעשי אלמנטים) מכל עצי בשםים, כי לא יוכב לעילוים. ואמר לו: הנה המיטים, להחין הידים, וכאשר הבאו כל' המיטים, אמר לו: ראה אדרוני והטירק, באלו מוחב הורק, או מכתם אופור חזק, גודל ורחב ידים, יכול מן המיטים, בית מאתה, שם לבך אדרוני לאלו המיטים, כי הואת הם דמעות יצוקים, מעיני חושקים. ובאים וצחים, כבדליך חיים. וכחווי כף נגרים, וכשלג קרים. מנהר פרת אשנות, וכבלן שהם כל הלילה עיבום. ובבקר דמו לשכבת הטל. בעת על לו שונן דל. ואמר אל הנער: קח המוקך בימונך, לך מיט על ידי אדרוני. וכאשר בא הנער אמר לו: שם לך אדרוני על זה הנער וצורתו, ונעם קומתו. ושחוות קוזחוו, ואדם שפתו. וזה פיו ישין להיו, ורקמת פניו, ולבנת שניו, ושחוות עיניו. באלו לחיו ערוגה, ובשושנים טוגה, ובחווי שני חולות ארוגה, חטור מלכיך תוגה. שוטתי אחריו באפסי עולק, וקניתוחו בארך עילם, וכבלבי מצאתהו, וברצון נשפי פגשתיו. וישכול לכל אשר פנה, ובתרם אקראהו עינה, ילך בדרבי, יובין כל ארכי. וכל אשר מלאהי שאלאתי, אל הנעל הזה החפהלוי. וכאשר צללו ללב דבריו, אמר לנו: לך והבא המטעמים הניעימים, והמאכלים המבשלים, והטלאות הצלויות, והשניהם המבוקשים. כי גודל הדעת והצעיר, וכל קרב הבטן שות שרעו.

אמר המגיד: ואומר בלבי הנה כל הדברים דבר וודע המבלים לא בא, ועוניו אותו לא ראו. ונשאר לו לספר

הלחם וגערתו, והקמלה ותבאותו. והרוחים אשר מתחנוו, ובאי זה גפה הניפוחו, והתגנו אשר בו אפונו. והעיזים באיה, יער נחטבו, והגרון אשר בו נחצכו. והבשר מרז זה נלקה, והמרקחות אשר בו נרקה הרקם. והמטעמים וטעםם, וההמשלים נעטם, והתבליטים ורוחם, והטיפות, והבלמים והכפות, והיעים והסירות הקדרות. והקערות וככלו תנחת, והמחבת והמלחשת, והפרוד ותקלה, והצפת והצלחה. וכל ה לא ישלם בכמה שנים יומיים, ולא עד דורות עולמיים. ונשפטתי מיהו ברב כח, ומהורתי לבירות. ואמרתי לו: יש לי ארך בכתי אלך ואעשנו, ואושוב בעת אשלהנו. ויהוק בי יומשנני, ואל בית הכסא הביאנו. ואמרנו: לא יתכן שתצא עד תראה בית הכסא, כי בו ישלם המשחה. ואמר לו: ראה אדרוני מה יפו ומה טבו, וראה ביר המיט אשר בו, ורצפת בחם ושש אשר בקרבו. ואט ילך זובע עליה, המעדן וללו במעגליה. תחואה נפץ לאבל בה. מרב יפה וטובה. ואמרתי לו: אבל בשמה אדרוני, כי הכל בא בחשבון, ובית הכסא לא עלה ברעיון, ומזהרתי ולא חתפקתי, וככבי מיר נמלשתי. והוא וודף אחריו להשכני. וצעק בקהל חורה, צורו ואל תשכח הסעודה, ובשכעה הנעריים דבריו חשבו כי היה מחרוך אותו באכילה, צעקו אחרי זבור ואל תשכח הסעודה. ובאורותי כי בדברים סבוני, וקורתי אבן על אחד מהם ושבעה במצחו, וכמעט ציאה דותה. וירונינו אחריו השכנים, גדורלים וקטנים, ורדפני והשיגוני, ונטאפו עלי והובנו, ונמלטה מטה וווחי בין שני. וזאת הייתה פערות הסוחר זכר ענן אבותינו אל ה'. אמר המגיד: וכשטעי דבריו צחקי, ומלא קומתי לא-ארץ גפלתי. ואמרתי לו: חי נפשך אדרוני, אתה חסר תקני.

שער שלשים וחמשה

בספר קבורת עורה עליו השלום, ושירים יקרים
בנויים מנורת יהלם.

נאם חימן האורי: ויהי כאשר כבודי נגע, נכפתה
לאות ארץ שננו, ושמתי מגחתי ללבת אליה, ושבתי רוח
אהליה, ועוד אני בקצת הימים מתחלק בעיר מערלה. ואשא
עוי, ואראה והנה חכר הקני. וישmach לבני בראותו, ומהרתי
לקראתו. ואמרתי לו: מי הביאך הלוּם, יברך אל עולם.
אמר: הנחש השני, ועל גנפי נשרים נשאני. הוא חומן
המהדר, ובין אחים פירוד. אמרתי לו: מה לך פה, ולכתך
אייפה. אמר: הייחוי בארץ ספדר, ובכל יום הייתה שומע על
נפלאות עורה קדושת'. דברים הפrido ריעוני, והנידן שנת
עינוי. וייר אלהות רוחיו לרוכב אניות, ולדורך במצוות, הרוי
גמירות ומעוננות ארויות. ולעוזוב נה מולתו משלה ונעוב,
עד אבחן האמת מן הכבוב. ויהי בעת ההיא יורד יהודה מאת
אותו, ונמנן כלב הום אדרוי. ועובר במרור בערבה, הגוען
בשם דרכ ובטמי עזם נתיבה. וכאשר נמלטו צבי, והגעתי
לארע הצבי, התדרפקו השמועות על דלתי לבבי, והחרוץינו ילדי

[רבי יוחה ב' שלמה אלחוריו (הרבינו)] 10

ווען תארו:
אני עקר מלגב בלבבות
בטוב פלי וטהור פה'באות,
אחספר פחדורה תווות חמדות
וכפחת למק שומעים ענקות,
ומאש געטני אַחצוב לקבות
ומגזר גאנקי אַשליך תרבות.

ובשערי שירתו, תהתי על שקורתו, ומשכני במתוך
אמratio, ונקשרתי ימים רבים בעבות אהבתו, עד נשאהו הנדרו
על אברתו, והכני בשבט עברתו.

המודות בمعنى מהשבי, כי שמעתי רבים אומרים, ונفالות נשמע כי יש בין ארץ כדים ושושן הבירה, מקום נקרא בשם (נהר) סמוא, ובלשון קדרש אהוא נקרא, ווהוק משם בפי של פרסאות היה מתחלה קבר אדרוגינו עוזא עלוי השלום מראשית בנין בית שני, שכינה במוחינו, עד חט אלף ושל מאות שנה לנגולותנו. וזה כי ארכו לו שם הימים, חרב מקומו ונשאר פשיטים, ונשארה הארץ ארוך ציה ושותה, ושכננו בה בנות יענה ואיה. וייה שם כטղנית בארץ טמונה, ובמושביהם צפונה, ושםנו מפי רב בני אדרם כי זה מאה וששים שנה, הנגד בחלים לירעה מקנה, כי שם מלך ה' חונת. ובא אליו החלום פעמי ושותים, ונחתנו לו עינים, ועל השגונות החלום אלו פעמים, אסף הרועה כל אנשי מקומו, ויגד להט את חלומו. ואמר: שמעו נא כל המוני, אשר הונד לי בחזינו, כי זה קבר נבי אדרני, ואם לא תאמינו בחגוני, דאו נא כי אוור עיני. וכאשר והזרם פעם אחר פעל, ימאן העם יוכרו וחופרו במקוט ההוא יומצאו ארון ברול סגור ועליו חיבת טחומה, בתבעת קדרושים חתומה. ואמרו חכמorum ואית כתובות לשון הקישש, לא יקראנגה כי אם איש מעם הקדרש, ויביאו איש יהודי לקרוא כתבו, יומצא כתוב בו, כי הוא קבר ערוא הכהן, ועליו שם חוקק ושם בכחו עד אהרון הכהן. ויפל פחד ה' על העם ויקחוהו ייבאווהו דרך גבולו, אל המקום אשר הזכיר לו, ומוא ועתה יעלת על קברו בקצת היליות, אור מבצע אפלות. ובזו יאמינו העם כי בבוד ה' רוח עלי, ונחוו בלב הגוים אלו,

וסביביו קברים, לשבעת צדוקים ישרים, ובקצת הלילות יעל

- עליהם אורים נוצץ ממשמי הארץ, ולשונם תחלה ברוך.
- אמר המגיד: ובשמי אלה האמורים, החשבים שקרים, ולא האמנתי לדברים. עד אשר באתי ותראיינה עני, ואו האמינו ריעוני, וידעתי כי בקרבו אדני. ומרקם היהוי אומר בלבוי איך נשאר ליהודים שם ושרар בגלותם. ולהל מיום הרבה אריאל, גלה בכור מישואל. ועל כן אמרתי אם יש לדבר הזה עקר ותמיות, אלכה ואראנו בטרכם אמות. ואשנט מתי, לлечט אל המקום אשר בחור ה'. וחלבי מארץ אל הארץ, והגנור יפלצני פרץ על פני פרץ. עד באתי למעמד ערא קירוש ה', והשתהוותי על קברו לפני ה'. ובקצת הלילות יצאת עם קהל גדול לאוות אורי, ולהתבונן זיו יקרו. וכאשר ראנינו בעניינו לא האמנתי כי אמרתי אולי שובני הכפרים, והגויים אשר סכבות הערים. רוצם לחתול בנו ולרמות, וידליך לעיניינו מדרות רמות. ואתנה לבוי ואואה כי אורות האש היא אדרמתה, ואור הבהיר ברה בחתמה. ועוד העידן לי אגשיך כי הלו בלילה רב המן, עדי הקבר הקדרמן. ועמדו שם שעיה גדולה, עד ראו אור באפליה. כי הוו עולחה שם, ושואף וורה הוא שם. ומקצת הפריצים והמנינים, אשר באל איןט מאמינין. ואכמו כי הארץ היה אל כל שוכנית הבריות, ונחפהו תנליה לופת ועפרה לגפריות, ובעת ישרף הגפרית, יעללה ממנו להב כלשון והוירות, וזאת שמה ושורותית, לא יאמין בה כי אם רשות ופשע ועובר ברית, כי להב הגפרית בעלותו לא יתעלם קדרותו, בעבור כי עשן השחרות סביב אורתו. וכן לו או רוח מוחיר, ולא גנה זך ובהיר, וזאת האורה וכבה ובריה, והיא בחש מאריה. ימין ושמאל מפרקת, וועלה ייודת, ולהב

הנפוחות עליה בצדדות ו舍פלות, ואור הכרוד עליה במחירות
ולחות. ועוד ריאתו אותן נורא, אשר לא יוכל להובייתו
כל גברא, כי ריאתי האור העולה למראה עינים, רוץ מזר
מערב למורע על פניו השמים, עד מקום קבר ערוא עליו
השלום, וזה אמת נאמן וכחורי בכוכבי נגהו, כי איןנו מעשה
בני אדם רק מעשה אלחים, וכשהר חרתמי וחתרתי, ולבי
הרתי, ואל האמת גנחי, או האמנתי. ואברך את ה' אשר
לא השבicht לנו גואל, והשair פליטה לעמו ישראל.

ואהא משלו ואסורה:

שכח שכינה אל ורשותם
או גפקחו לי שעוני שמים.
או פקעו בי מתנה תאל ואם
זה בית אליטם או גגה כתנים.
או זה בואר עוזרא אדונינו אשר
ערדים באורו פקחו עינים.
כי רדע גזם ומאונתו חci
שכנו בבוד אל בון בני אפרים.
ובר אשר יאיר חשבוט לי אבל
חփיר פגיו ספה לשבעות.
ובר אשר הפין בגנו על פגיו
ארץ וקידו לרים קרים.
ובר אשר לא לבשה שמש עברו
עד שאלה מניה בסות עינים.

שער שלשים וחמשה

ארום עלי זוך עלי אהוב בא
לו הכאורים נעריו בלאם,
יבר מטה דנען סביב קבר עלי
בקעת שאפוהו יאנו פים.

וחוקאל אורינו הנביא עליו השלום.
ועאות השורה, ממחצט הנעם גוזרת, עשתיה בCKER

CKER בביה האמת אשורי ואשורי
שווים במלחה ושלום מעבדה.
אפקה בוגוף בר יתגאל הוא לבר נפשך
או אפק בשםך ובון בונו קאוני.
יומם בני איש ישטורך ובבלה
יתדרפקו מלאבי אל על על שעלה.
קי שכינה שגנה לך עבוי קבנה
ספה בטקה בקדחה בתהיה.
גבורה אדור מור ואם סטפייר אמוש וברקה
גבר דדור קשורה מהו ארוין.
אופר ליזקה עפר אראה וארכחה
של גשלקה ושך מדקה אשלקה.
ותקאיו הספלים את אשר גרדו
ספראבוקם לחתך את עפרה.
גבר תלא עם גורי ירבץ סברך עני
פה קסמו קפרוח טרף פערך.

גויים אֲשֶׁר גָּנַבְוּ בְּאֶל וְלֹא גָּדוֹעַ
בוּא וְעִירֵין נְבִירֵי גָּנוּקִים .
בָּהָן וְגַבְיאָה הַיָּשָׁבָע מַעֲלָה קְמֻלָּתָךְ
אַפְּקָה בְּפָלָה וְנוֹאָתָ אל בְּפָנָיךְ .
סָלָב אֲשֶׁר סְבִכִּיה בְּזַהֲרִי
קְרוֹזָשׁ וְבָרוֹךְ בְּפִי מַקְטֵל בְּמַיְעִיךְ .
מַזְאָ דָבָר אֶל וְיַמְעַן לְפִתְעָרָה וְזַרְעָ
קָוָר בְּלִבְבוֹאָה יְלִי קָרוֹה מְקוּמָה .
חָשָׁן אַמְוֹנָה עַל לְבָכָךְ וּבָזְרָה .
סְלוֹדוֹת אַלְלָהִים קְחִיפִּיה וְאוֹרִיה .
יוֹה תְּקַרְשָׁה עַל מַעֲצָה קָמוּ אַצְעַם יְשָׁם
דָּבָרִי אַלְלָהִים מְמַלְאָהִים בְּמַטְ�וִיכְ .
כָּל גַּעַת לְשׁוֹן פְּכַבּוֹאָה הִיא תְּסִיקָּה בְּךָ .
קְרִיעָה נְסִפְרָה וְאַם פְּלִישָׁן תְּעִירָה .
אֲשֶׁר אַדְמָה נְשַׁאֲתָה בְּמַיִּים וְאַשְׁר
נִי בָּתְ קִילְנָה גַּעַת נְזָהָק בְּקָלָה .
אֲשֶׁר בְּסִינָה יְלִבָּה וְאַזְמָנוֹת אַמְּנָה
נְזָהָק בְּתִיקָם וְתְּוֹרִיךְ טְהָרָה .
גַּנְפָּשָׁק בְּכֶסֶת נָה וְיוֹה הַזְּדוֹן קָבָב גְּבָרָךְ
פְּשָׁבָנוּ דְּבָרָיו וְתוֹא יְשָׁבָנוּ דְּבָרָךְ .
כִּי פְּלָאָכִי יוֹאָכֵד סְקַתְּבָרָיו בָּהָכָא
לֹא אַת אַחֲיָהִים וְהֵם גָּלָם בְּבָרִיכָה .
לו בְּקָרְבָּנוּ מְתַפְּנִיךְ וְלֹבָ אַדְקָה
קָאָרוּ מְרוֹקָהִים הַיּוֹתָה פְּקַדָּתָךְ .

שָׁעַד שְׁלֹשִׁים וּחֲמָשִׁים
קְדוּשָׁ בְּרוּמָה וְגַם קְדוּשָׁ בְּקוּמָה וְזַרְעָ
בָּיב לְהַקְרָשָׁה וְבָל בָּעַד לֹא יְגַנְּבָה ;
לְלֹל יְמִינָה אֶל אֲשֶׁר פְּרַטִּיב מִקּוֹם נְתַחַ
אֲרוֹן אַרְמָמוֹת לְהַכְּלִיל אֶת בְּנָרָה .
תְּפָנָה שְׁוֹלְטָה עַל בָּל בְּנִי אַיִשׁ וּפְנִי
וְלִקְשָׁם קְבָלָה וְלֹא שְׁלָטָה בְּפְגָרִיר ;
מִזְמָות עַלְוָת גְּפָשָׁה לֹא גָּס תְּהָדר גְּמָרָה
יְבָלוּ בְּנָרָהִים וְלֹא יְבָלוּ יְצִוָּה .
גְּנָלָה בְּפָרָאות לְהַקְרָבָה אֶלְלָהִים בְּמַרְאָה
בְּבָה וּמִיחָה יְעַופָּנוּ בְּשְׁבָרִירָה .
וּרְמוֹת פְּגִיעָהִים פָּגַן אֲדָם וְאַרְנוֹה לִיְּמִין פָּסָה
שְׁמָמָל שֹׂר וּמְאַחֲרָה בְּשָׁעָה .
בָּאת בְּפָרָאות אֶלְלָה לְבִכְעָה אַשְׁאָה
קְלָאָה עַצְמָות בְּתָם גָּנוּג בְּנָרָה .
עַצְזָה אֶל לְמַהְיָהִים בְּרוּתָה דָּבָר
פִּיךְ וְתִרְיוּ בְּגַעַת זַעֲאָ דְּבָרָה .
עַתְּה לְמוֹפָת וְאַוְתָה כִּי וְתִהְיָה אַלְכָה
חַיִם תְּרַפְּאָיִם בְּקִוּמָה בְּמַעֲרִירָה .
גַּם עוֹד יְתֹהֶשׁ שְׁמֵי שְׁחָק נְעַלְוִי יְשִׁי
יְמִים קְוָשָׁאָל יְמִים עַלְוָתָה מְקַבְּרָה .
מְפָרָה סְפָרָד וְנוֹרָף אַפְּפָן וּמְרַבְּמָן
סְפָעָרָב לְכָבוֹעָרִים לְאַוְתָה .
אַם גְּקָפָה מְקַפְּשָׁוִים אֶל גָּנוּה אַוְתָּקִים
גְּאַלְשָׁ קְפָאָד גְּלָקָה לְגָנוּה מְגַנוּה .

אַתְּלִי אֲגֹר יָמֵי בְּבִיתְךָ אֲשֶׁר
לִי אִישׁ תְּקֻרָב וַיְשִׁפְנוּ בְּצִדְקוֹךְ .
עֲבָד לְהָקֶפֶר גָּא לְהַשְׁמָחוֹת
וַיַּפְרַח קְבִיבָךְ וַיַּאֲדַל לְצִדְקוֹךְ .
אִם גְּחַלְקָה אֲהַבְתָּךְ עַל גַּגְךָ עַפְךָ
לְיַי שְׁנַת בְּמוֹ בְּגַגְךָ בְּכוֹנָךְ .
נוֹקְשָׁרָנוּ עֲבוֹתָות אֲפָחָתִי לְהָ
נוֹקְשָׁרָנוּ אֲתָפִי בְּאַסְטוֹרָךְ .
רְשָׁאֵי אֲהַבְתִּים לְקַבְבִּי בְּעַדְךָ שְׁרָטָךְ .
קְפִתְלִיל גְּעַלְתָּךְ וְלֹא הַקְסִיסָא אֲסִירָךְ .
שְׁפָעַת דְּקָעִי בְּרָם חָאָרָם וּבְגַנְרָרָךְ
לְלִילָה קְשָׁתָה אַרְמָנוּגְהַרְיךְ .
אֵין לִי תְּשִׁרְחָה אֲשֶׁר פָּאוֹת לְהַבָּקָר
פִּיק אֲתָת לְשָׁנִי גְּזֹועָר שְׁמָךְ נִגְבָּרָךְ .
גַּעֲמָד אַלְיָ עַבְדָךְ יָמָם בְּעַמְדָךְ גַּגְדָּחָךְ
גַּלְעָל צְוִוקָךְ וְצִדְקָתָךְ וְיִשְׁלָחָךְ .
גַּתְגִּיה לְמַלְעֵין לְאָל צָרָר יוֹצָאךְ בְּעוֹדוֹ
אָוְלִי בְּרָפָא מְוֹרָא לְבָב אַם פּוֹזְנָהָךְ .
מְקַאָחָא אֲרָצָות בְּקָלָן אַצָּעָק וְזִקְרָא לְהָ
קָבָר בְּבִיאָה הַאֲמָתָא אַשְׁרוּ אַשְׁרוּ ,

שער שלשים וששה

בשאלות ותשובות, וזה שאל וזה משב במילים ערבות .

נאט היכן האורחות : שאפה רוחוי , ביכיו תעמוני וחורי ,
להאר באור השמות נפשי , ולחתה אגלו ספס ספי . ונתנה
לפי לשוטט בחבל , ולקחת השמות לחבל , ולהחל על בכנו
ונבל , על עפסיו נבל . וווח היות ואני בארכן סבאים , ועברתי
על בית הטובאים , ושם בחווורים נצבים , ועל בת הגנים
צובאים . ובתוכם חבר הקינוי וכוס יין כסחד לנגןדו , ועפר
בשםש לצדו . והוא בינויהם , מתעדן בשניותם . ובאשר ראנוי
מרוחק , נכלט מופני ושותק , ויאמר לו : קרב ואל תרחק . ואשב
אצלו , ואומר לו : הילעד תרדוף התאות ואותם התקש , ועד
מתי יהיה זה לך למוקש . וובעס לניבי , והחט פניו משמעו
רובי . ויאמר לו : אין זה יום תובחה , רק יום תענוג ושםהו ,
ועתה המר הפאתוי מגנד עיניך , והטה להידתי אוניך . אמרתוי
הנני שומע אמרתך והגינוי . ויאמר לו : היחתי ביום נעוריהם
בארץ בתים , ועליה ארם נהרים , ועל גורדי ארץ החתים , עם
מעורבות פלשיות , ועםratio ימיט בתוכך העיר במצור , עד קצירה

וגבולם, אמרתי: לשוטם כל דבר במקומו הרואיו לו. אמר: מתי החפה נשמעת, אמרתי: בעת הנפש נגענת, והעין הנמעת, והתלה לא קורתה הלב נוגעת. אמר: מיה יער עני השבל, אמרתי: תאות האבל. אמר: מתי נבחן מות מחיטים, אמרתי: בשיתגאו על התכובדים בזווים. אמר: מה המשלה המוגעת, אמרתי: חסרון הדעת, אמר: מתי יאבדו הקhalות, אמרתי: כשם חבילות חבילות. אמר: במתה הם מרות הרשות, אמרתו: טבלות וגאות ושותות וועות. ובאות מהם יחרב העולם, כל שכן בחתקבצם כלם. אמר: מי הוא הגיבור בבני דורו, אמרתו: הורא לצזרו. אמר: מי הוא המביא עצמו בפניהם, אמרתו: כל משרת המלכות بلا אמונה, אמר: מי המשיג מן העולם שפכו, אמרתי: השמה בחקלנו. אמר: מי יביא לאדם לבוש קלון ללבוש, אמרתו: שהיקן וקלות ראש. אמר: מי הארדו בבני אנשי טודו, אמרתו: המוחל על בברדו. אמר: מי הקרובה מפלחו, אמרתו: המתרפה במלאchetו. אמר: מי היהם הטוב, אמרתו: השם הטוב. אמר: מי הנגיד מבכל משפטונו, אמרתו: המתנדב בפי יכלתו, ונונת מעט מן המעט אשר אותו, אמר: מי הכתול אשר אין במוhow, אמרתו: הראה מיתה אהילו ואביו, ולא יתדר פן ינות גם הוא. אמר: מתי ייקח האיש הנקלה, אמרתו: בשימצא במרות שכל ממלא. אמר: מתי תהיה השתיקה בלהה, אמרתו: כשהיהה הדברה חכמה. אמר: מתי תתגלג מעליה המשכליות, אמרתו: בחברות הבטילות. אמר: מתי יהיה נמאסם המהலים הטובים, אמרתו: במות הנדיים. אמר: במה תהא העונה גאה, אמרתו: בהכיניע הגאה וההתאה. אמר: מה המדה אשר אין אחרת כמותה, אמרתו: וראת ה' לבדה. וכאשר השלים שאלותו, ופרקתי

נפשי ללב המחסוך והמעצזר. וכברatoi כי אולת ידי, וכמעטן הרוב נשפק לאירוע כבורי, וכי אני בתוך העיר לחוץ, נועצתי עצה ודלגתי בלילה מן החומה לחוץ, וערבתי לאל הורה, כי הצלינו מן הקפדה. וושנתי במתחה עד הבקר, ובכשר השטמי, ומשגתי קמחי. ובני אדם יצאו מאהליהם המונים המונים, גודלים וקטנים. עלתיו על ראש גבעה רמה, ואמרתי היא אהובי החכמה. בירואי וחווה פלאות, וושמעו נראות, ויקבצו אליו קהל גדור, בעפר ובחול. ואען ואומר: אנשי לבך שמעו לי, והקשיבו מליליות שכלי. אנבי הבא ממערכת הומינים סבכתי אפסי עולם, וחקרתו כל פור געלם, ובחנתי כל בני אדם, אשר בעפר טודם, והבנתי כל חכמה סתומה, ותחיה טבעתי חתומה, כי בבודה הרפואת, אגלה נפלאות, ובכמתה המדות, בנינו בית מרות. וחכמת החשבון, אחשוב לעין רקבון, ובבריות ההגון, בנינו לארון, ובדרוני הכוכבים, אשנב הענקים התבאים. ובטעמי התורות, אגלה נסתורות. ולאהآل התלמיד, שכלי בעמוד. וריה המשנה, לא נמר כי ולא שנה, והגמרה והסקרה, בלשוני פדרוה, ובספרא וספרוי מי כמנוי מורה. ובפרושים, אגלה חדשין. וסדור חזקון, על לבי חוקק. ובמליצות לשון ערבית, מי זה לנשת אליל בכו ערבית. ובמלאת השירוט, לחבר בדוחים וודרים. וונש אליל בחור משיכיל, וטוב צבוי עליו הולך רכבל. ויאמר לי: עתה ובחנו מליצותיך, בשאלתי ובתשוכותך. אמרתו: הגני עomid לפניך, קרא אליו ואען. אמר לי: בכה תהוא חבורה געימה וערבה, אמרתו: באחבה. אמר: מי הוא המשכיב בין עמו, אמרתו: המכיר מוכמו. אמר: מה המדה החשוכה. אמרתו: השתקה. אמר: ומה יתרפה העשר, אמרתו: רישר. אמר: מה השבל

כל קושיוחיו, העניקנו כל איש מטוביותיו, ואצל עלי מרבותיו.

ואין ואנפיך:

אֲשֶׁר יָפֵב זַמְּן עָלָיו בְּצִירָיו
זָבְקָשׁ לְזַעַר מְלָפָא לְצִירָיו.
בָּעֵת יָפְגָרֹו שָׁעַרְיוֹ חַפְצָיו
בָּינְד שָׁקָל לְאַתְּ וְפַחַד שָׁעַרְיוֹ.
הַעֲצֵל יָאַבֵּד הַוָּן בְּזַבְזָקָיו
וְעַקְרָזִים בְּפַלְאָטוֹבָרָיו.

ובשמי אמורי ומלווי, החקמים על לבי, וצפנתיהם בחדרי
רבבי, והשתחיות אילוי, ופונתי לדרכיו מעליו. [ועזובתו, ולא
מצאתהו].

שער שלשים ושבעה

מן הנשוך מהנחה, אשר אין לו לחש.

נאם הימן האורי: נסעתי מצור, ועד חצור, עם
הברורה, מתי זווע עם גבורה. ובערודני הולכים על החניב
במדבר בערבה מצאנו כר רחבה, ועמק נחמד ונאהב, לבשו
צמחייה משבצות זהב, וועלן גאנזוי לנאנזוי להב, ונשבו רוחותיו,
ונוציאו טליתו, והסתבכו צלilio. ועלן אומחו ערד לב השםם,
והאדמה ארץ נחלים. וכבאשר בו פגענו, שמהה גודלה
שמחנו, ובתוכה נחנו. ובחרנוו מורץ להמאות, ומונחה
לנסנות. ושבנו שם למזואו מרגעה, מלך הגיעה. ונפלת
עלינו תרבחה, ונלבדו בחבלי התונמה. ובעדנו יושיטים שמענו
קול חרדה, ופחד קראננו ורעדה. וכבאשר קמננו ראננו והנה איש
מן החבורה, ציעק צעקה גודלה ומורה. יבקע צור החלמייש
בצעקותו, ויפוץן הלבבות בשאגותיו. וכבאשר שאלאנוו, ועל
טודו חקרנוו. אמר לנו: כי נשכחנו נשח, אשר אין לו לחש.
ולא מצאנו לו עזה, כאשר הנפש חפה. כי היינו בארך ציה,
לא מקום לרואה וריטה, ולא מדור למכה טריה. ובערודנו
נעצבים לעצמו, ובוכים למכאבו. עמד עליו אש. לשונו
צעפוני יפריש. ויאמר לנו: למה תתראו, ותראו חחת ותראו.

התקרבו, ואל חתעכשו. והחביבו, ואל חתבושו, ואל חתמהמו. בטרם אשלה בכמ שפט הרעים בעז אשר לו המשלת, והגבורה והיכלה.

ושא פלו יאמר:

אֲשֶׁר־בְּעַקְבָּם כֵּל זָהָבָעַקְבָּם צִדְקוֹתָעַקְבָּם.
בְּשָׂצְגָנִים צִדְקוֹתָעַקְבָּם.
פָּמָ בְּעַלְיָ בְּגַנְפָּן וְכֵל שָׁרָף
שְׁבָנָן בְּפָרְקָרוֹת וּבְחַרְבּוֹת.
כְּאֵל וּבְכְבָדוֹ וְעַז וְרוֹן
בְּגַעֲנִי רֹוחָה וּתְחֻבּוֹת.
לְבָזָא לְמַמְצָעִי וְאֵל חַפְשִׁי
פְּתָקוֹן וּמְפָנָנוֹת וּמְאַבְּבּוֹת.
מְגַם בְּתַלְלָם אֲשִׁילָתָה שְׁרָפִי
גַּעַם חַזְעִבִּי אָש וּלְהַבּוֹת.

ויהיריש כפי שעה והוא על הארץ יושב, והקשיב קשב רב קשב. והנה קול שאון מעיר, היישנים מעיר, והלבבות מביר. וסלעים יפורר, ומתרם יעורר, ואבק עולחה עד לב השמיים, ובא החמש בחצריהם. וחשבו העינים, וכאשר נשאנו עינינו, ראיינו, והנה מכל צד חיות מלאות עיניים, ושרפים בעלי נגפים, מהם עזומים בל רגלים, ומהם בראש קרניים. ואחריהם נחשים, וצבעוניות משוננות וקשים, מתח עצדים בעלי רגלים כמו קרשים. ומהם בשני ראשיים. ויריעשו הארץ ברוצם, וירחיו הרים בקבוצים, וככלם באים לעמאננו, ושםנו מגמות גניהם אלינו, ובחייב עיניהם

אם תחנו שברי אני ארפא מחלתו, ומבחן מכחו, ותראו עין בעין רפואתו, ובטרם נסעו מוה ישוב לקדמותו. אמרו לו: אם תקים נדריך, ושולם דבריך, ירבה שכך, ואו יבקע בשחר עיצים קטנים, וכמה על העצים עפר ויעשו בו בין מערה, ועשה צורת פתח על המערה. ועמד בצדפה על משמרות, והחל להתקיר קטרת.

ויען יאמר:

שמעו הרים רובי, וההוינו ניבי. והטו אונכם בהטיפי, לאמרי פי, אני משביע המדבר והערבה, והרים והחרבה, והשוחות והגאות, והתלאות והציות, ומוננות ארויות, ופריעות חיות. בחרבי הלופה, ובوروוי החושפה. ובסדרה המרפא, ובאש השופת, וביפוי השוואפת, ובשפעה השופטה. גורתי על כלכם לעזרה הנחשים ממחבאים, ולגרש האפנאים מחוריהם, ולהוציא העקרבים והפתנים ממחבאים. וכל אשר הוא מהם בעל בנך מעופף, אשר עמדו שםים מופוף, ובפעה ושרפ מעופף. יבוא כלם, מאפסת עילית. יותקבזו כל בניו רוחות, מארכע רוחות. אין להם מנוס, ולא מפלט ולא מעוז, ולא עיר מקלט, ואיש מהם אל יהו נמלט. עד יבואו כלם בכפל רסני וילכדו בחבליו, ובכמארץ עלי. התקרש והחגנסו, החאוישו והתקיששו. והתרזעו והחוטזו, ומכל צד התקבזו. יצא כל צפוני מחרדו, וכל נש מחרו, וכל אפעה מנקרת צורו, וכל עקרב מקירו. וכל שרפ במאורתו, וכל פתן ממונתו, בעו גבורות מאיריו וממאיו, ובגנות טשרו וטטרו, ובגערת מעירו ומבירו. מחרדו ומחרו נהרו, ואל תחזרו, פנוי שרו.

ירונו, ובמעט חיים בלבדנו. ובאשר דאינו המראה הגדול הזה קדרמו לבrhoה, ולא געצינו כה, ויזחק האיש עלנו, ויאמר אלינו: ישב כל אחד מכם בהדומו, ולא יצא איש ממקומו. וחוקן אל תיראו, והתיצבו וראו, גפלאות הבורא אשר למד לעבדיו, גלח להם סודיו. ויקם מהורה, ופתח פי המערה, ונכנסו שם הנחשים כליהם, וטגר פי המערה עליהם, אחורי נן רבר בלחש, והשביעו לנש. ופתח פי המערה ויצאו כלם יחד באחד, והלכו יחד, ולא נשאר במערה כי אם אחד. וכל אשר ירצה לבrhoה, לא יעוצר כח, ופעט יתחוק ולוטס ייחשוב, ויצא יציאו ישבוב. ולא יוכל לבrhoות ולטטר, כאשר הוא בכבליו ברול אסור, וכאשר דאנוהו במקומו מוחיק, ידענו כי הוא המקום. ויקרא האיש ואמר: הגישו אלו החוללה, ותראו מעשה פלא. ויביאו החוללה אליו והסביר מקום המכחה על פיה המערה, וצעק על הנחש בקל גערה. והנתש היה ערום וגערתו הבין, תחת גערה במגן. והוציאו ראיו מן החור, והוא כמו פחם שחרור. ושם פיו על מקום הנשיכה, וימץ כל הסם וכל החמה השפוכה, ומיר עלתה לחוללה אורוכה, והנחש נפל מת במערכה.

אמר המגיד: ובראותנו גוראות פעולתו ומעשה פלאו, אמרנו: ברך הנזון מהכמתו ליראיו, ונתן לו כל איש מהנו, כפי איש השיג ימינו. אחורי בן שאלנו על מושבויות, ותולדותיו למשפחותינו.

יען ואמר:

**בעל פלא אמר אני בעל דברים
ובקניב לקבב אהלוש גברים.**

**אני חָבֵר וְקִבֵּר לְחַבְּרִים
וְלֹאֲנַשִּׁים אֲנִי חָבֵר חַבְּרִים.**

אמר המגיד: וכשבעני שירתו, הכרחי אותו, והודעתני לכל בני החבורה מעלהו, ואת יקר תפארת ג'עלתו, ושמחנו כל הדרך בחברתו, אחורי בן גפרדו והלך כל איש לנתיbethו, וגם הוא שם נגמחו לאדרתו.

שער שלשים ושמונת

בידים על חלזיות, ועפעריהם يولן מום. ושלוחיו הרוח, מהרו כניר שלוח, והפכו הים [כיסיר נפוח]. והסתינה, בגיןכו המים טפונה. ולשון הים ייכהש בה, והיא אתו גנובה. ולפעמים [חמאא בירוא הגנבה, ותנה התבה. ולפעמים] יסתירהו הגלים, ותפקידו בגalglim, והמים סביבה יורדים ועלות, ותמשוטים, נשמטם, וועל פניו הים שטחים. ותקלעים, נקרעים, ותחן, ואחרון, כמיין יער מנגן. וכל איש מותגנוול בעציו, מתחולל בשבריו, באיש יין עבורי. והיה בספינה איש יוואת פער הים ומחריש וכל אחד בוכחה וצורת, והוא שותק ושמהט, וכל איש מאנשי הספינה מתהיפת ומשתתט, וצועק ציווח, ושבה האניה כבויות מרוחה. והוא דומם ומחריש, נצוץ החחלמייש, נמקומו לא ימייש. ואקרוב אללו ואמרתו לו: המפלע גפש חרושה, וריעוניינך ברול לא נחשוה. ואיך לא פחדרת לפחדתנו, ולא חידת לחרדתנו, כי כלנו יושבים בשעוי מותח, ורגלינו וזרות אל הדרוי מותח, ואתה תחיציב מגנבר, ותעתט הגאותה בגבגד. ועתה על מי במתחת שמחות, ואיך יודעת כי נמלטה. ויזחק למלי, והניד ראשו עלי. ויאמר אלוי: כל מי שידע אשר אדע, לא יירא למקורה ולא לפגע.

אמר המגיד: ובשמע העם דבריו, לא שתו לב למאמרייו. ווחשבו מהollow חסר דעת, ובעל נפש משתגעה. עד אשר שקט הים מעופו, והרבבה להשיכ אפו. וראו כל העם כי צדקנו אמורי, ויצאו לאור דבריו. ונוק לא עבר עליהם, יוד המות לא גנעה באחד מהם. ושב הים לנעימותו, בקדמותו. ושתקנו גלו, ונכח רוח השלום עליו. או יקרה בעינם מעלהו, וידענו כי האל חלק לו מתחזונתו, ותתקבזו סביבו, להחן ניבו, ויאמרו לו: התעלמים ממנה תעלומות שכלהן, חלא חגיד.

שער שלשים ושמונת

בספינה מסתערת בים, משאנן גלו ודרכם.

נאם הימן האורייחי: נשאני על אברתו הנרווד, והבעיר בלבי כידוד, ותחריקי מכל רע ורוד. עד שכנה נפשי דומה ורומיה, וככאש ארכו לי הימים בארך ניריה. נכספה נפשי, לשוב לנזה חפשי. ויהו עס לבבי, לחזור לארכז מושבי, אבל היה בינו ובון עירוי כמה חדשים וימים, וכמה גבעות ותלים, וככמה אגמים וימים. ואירא לאבא בים, מפנֵי שאן גלו ורכבת, [אחריו בן שמנתי נפשי בכפי], ובצחתי על האל נשמוו באפי, ותhalbתו בחוך פן. ושכחו לי אניה יפה-פהה שחורתה, כברק מהורתה. כוישית מבוגות הימים, תאווה היא לעינט, לה מן הסלעים בננים, ומן המשוטים רגלים, והיא הרה ולא ישבה על אבניים, והשאני רוח בין הארץ ובין השמים, ורצינו בשלוח אך יום או יומין. ובעדו הים כשן חטוב, לח ורטוב. ומיימו לכל נפש נבאה, נהרי נחלי רבש וחמאא, והרוח חילח ודליה. בלאט נושבת, באלו היא מנגבת, והנפש משובכת. וכלנו שמחות עד רעמו לנו פני השמים, ונחפכו לנו לאויבים גלי הימים, ובאה בינויהם הרוח נאוש הבנים. להעלות הספינה עד לב השמים, ולחותידה למטמכי מם, וכל העם צעוקים

לולְיָ עַצְמִי קָפֵץ לֵי חֹזֶן
אֲצַעַק בְּחַפֵּר בְּלֵי זָאָן עַגְוִי⁽⁶⁾.

אמור המג'יד: וכמשמעות מיפוי אל' המלות, ידעת כי הוא
חברנו אבי הנכונות, וראש התהוכחות. וודעת כי כל דבריו
האמתיה, כוב ורמיה, ועצות לבקש מהתיה. אך חמלויה עליו,
וחמתרותיו רוע פעליו, ומוטב עד רע לא דברתי אליו. פן תודע
ערמותו, ותגלח בקהל רעהו. והלכתי מאתו, ואני בלב חמה
על ערמות מלאכתו, ועטוק מחשבתו.

(6) טונה לי נצפומו.

לנו טה אלה לך. תלא תודיעינו חכמתך הרותבה, הלא תאנל
עלינו רוחך האטובה. אמר להם: אתם חשבתם דבריו לעג
ושחוק, ועתה אגלה לכם סוד עמוק ודורבן, והוא יקר לבני
חק. דענו כי בירדי ספר, ובו אמוני שפר, ובכל מחוקין ימלט
מוררת שחת יומצא בפרק. כי בו שמות מלאכי היום, אשר בו
ינצל משיאון גליו ורכבים. וכל מי ישאנו על זרועו, בארכו
ובכיו, ישבתו ונשטו. אל' השלח באש לא תשרפהו, או בים לא
ישטפחו, או בטלת עותות אריה לא יטרפהו. אמוני לו: אם תגלה
לנו סוד חכמתך, יש שכיר לפעליך, ולא תהיה לך ריק וגיעתך.
אמוד להם: נשבעתני בחיי הסוד אשר בו בתוב, והוא לבורא
חשק אהובך, כי לא אגלה אותו עד יתן לי כל איש טוב,
ואו אהובך לו אגרתך. תהיה לו בצר שומרת, חוצבת להב,
מוחצת רחוב, לה ממשלת ורחב, ולא ירעכנה זהב.

אמר המג'יד: וכמשמעות שבאותו, והחדר קצת אונסם לתחת
לו את שאלותו, או משך מתחן מוקן, שקו, והחציא ספר וכتاب
לכל אחד אגרותה, סוגרת ומטגרת. ובזה חוקים שמות השבאות,
וחותומות וטבעות. ויאמר לנו: הנה לכם ברכה, אשר בה
חוללה לכם אראותה, וככל איש אשר עמו ישאהנה, ועל זרועו
יתלונה. הגבורות יפחדו מצלמו, אפיקים אוין ישתחוו לו. וכי
יעבור בימים ישbieה שאון גליו, ונגצבו כמו נד נולו. ויהו
כאשר יצאנו אל חיבשה, ושוררנוلال שירה חדשה. שמשמעות
חוקן יומר, והוא בלהש אומר:

אֲנַבְּגָם אֲנַי חָבֵר לְיִדְןְּגַנִּי
שְׁעַלְיָ חַלְבָּ לְקָהָזְגַּנִּי
בְּרוּךְ אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב קְפָדוֹ
מִפְּלָקָתִי קְפָרְנוֹגָן עַנִּי.

שער שלשים ותשעה

וכוח הלילה וחומות, מי הוא יותר נורא ואיזום.

נאם הימן האולמי: היהתי ברמון פרץ, עט אצילים גודרי
גדר ועומדים בפרק. אדרוני קהלות, ואדרוני הצלות. יירקון
מלשונם חלב פיטיות, וופורו בשלם סלעי תושית, ווין איש
מחם ויאמר: אספירה לכל משל קדרונות וחוותם, אשר
הכממות יונדו לא כהדו מאבותם. אמרו לו: וכבר מליגתק
ונדרעה, וספר לנו אמרות ונשמענה. ווין ויאמר: דע כי בעת
חנחתה השמש במול טלה, ויחזוק אורה וגילה, והארו החשבים,
וחחלו לצאת המלכים. והלילות ורדדו למצער ומוקם השפויו,
והימים הגדילו, וללילות העפלו. לבש אויר הום גאה גדולה,
VIDER עתק על הלילה. ווין ויאמר: אנכי נגיד הנגידים
וחחלות לי לעבדם. והאל הפקדני עליהם להיות קניים
ופחים, כי אני לבן והם שחרורים כפחים, ואני מבני שם והם
מבני חם, ועל בן הם עבדי כל ימי נצחם, ברצינות או על
ברחת. וכמשמעות הלילה דברי היום, אמר הלילה: זה ליום,
חחשב בנספו כי הוא נורא ואיזום, והוא נזכר לבו בלו
פדיום. ובמה יתגאה עלי כי אם בשמשו השופת, ואישו
השורף, ולא ידע כי היום לעמל יולד, וליגועה הוא מיעדר.

כפי ביום אין לאיש מנוחה, ובليلת החיה הרוחה, בו ינוחו
העלמים, יושבחו רישם הדרלים, ובו העipsis ימצאו מנוח, ושם
ינוחו יגניו כה, ובו נשאה כל דואג יגנוו, ועבד חפשי
מאדרנוו, ולולא הלילה בני איש מנוחת לא מצאו, ומעברות
לחפש לא יצאו. ואט בקדורי חרטמי בכמה ראו עיניך דבר
לבן והוא נרמס ונמאס, וכמה שחור יקר ונכמס. הנה לבן
העין, נחשב לאין. ושחרוחו הוא הנכבד והנאור, והדריך
ישבן אור.

ויען היום ויאמר: צחוק עשת לי אלהים בראותי הנגבות
נפלו, והשפלים לשחק על, כל גיא ישנא וכל הר וגבעה
ישפלו. ובמה ותפאר הלילה ואין בו דבר מוד, תלילה ההוא
ויהי גלמוד. כי בו חחובנה עניינו הרואים, וילכו נבוכם
כל הכראים. ובבעלות השחר עיניהם איירו, וכוח הרקע
יזהרו. כי באור הום יצילח אדם בכל דרכיו, וועל לעשות
כל צרכיו. למכור או לקנות, ולהלום או לבנות, ובלילה לא
יכול לעשות כי אם לגנוב או לנונת, ולחתור הקירות ולובוא
بعد החלונות.

ויען הלילה ויאמר: הלא ידרעת, אם לא שמעת, כי
אני ישור להברה, והאהבה הגמורה, כי יו ותחבירו היחסקות
והירידים, ובו ירו דודים, ובך ישבעו נדודים. ואני אחבר
היחסקות אתה הפרידם, ואפריד היגונים ואתה תספורם.
והירידים כי יתחבקו, איש באחיו ירבkn, ובך זה מות ירחקו.
וראראטם או רשותך, יאמקו קומו ונברחה כלנו, כי בא האיש
אשר כלנו, ואשר דמה לנו.

ויען היום ויאמר: יאבד יום אולד בו, ואל יגה שביבו,
אתרי אשר הקלינו רקים ונערם, וצחקו עלי צערם, ועלתה

רבי יהודה ב' ר' שלמה אלחריזי (תחכמוני)

עש רומה, על עש וכימה, וגאו תהומות, על המורמות,
הלא ידעת כי בי חי הועלט, ושמי נברת הבוראות כלט,
ובאו ר' יפהו הפרות, וצמחי הצמחיים, ממנגד תבאות שמש
וממנגד גרש ירחים. ואתה אין בר כה להזיל, לא לעור ולא
להוציא.

אמר חילתה: חתגאה עלי בשמשך והוא נקבה, וממקבת
הנשיות חצבה, הלא רעותיך רבota, כי למלחתם הוכלים תוציא
הגבות, ואך העזר המשמש כה, לפני הרוח, מלבי ומוניה
חשפי הלא בעיתiar מהורי תסטור בשתרך, ותחכיא בחדר הנשים
గברתך. ושמשך תהייה, בל' קהל וודדה, והירח גדורין ריבים
והוא בתוכם מתחלך, כי ברב עם הדורות מלך. ובעלות טהורי
שמשת נוטה ואורה, בספקחה בורחת, ותקרב לשחת, ותדרת
ליינה תקנן בעברוי פ' פחת. וחתגנב לבrhoת באימה, כאשר
ויתגנב העם הנגמלים בגוטם במלחהו.

אמר היום: رب לך רועה רוח, כסיר גוף, ומעללה
הירח מויו המשמש הוא גונב ולוקח. ולולו המשמש הוועם אוינו
ושנה, והיה על פני שחק בכברת לבנה. ואם בכל הלילה
יגאה הרוח בגדוריו וחליו, בקר ווועה האת אשר לו, כי
בעלות אווי ישחר הרוח הוא וכל חילו, כנגב במחורת אס
ורוחה המשמש עלו דימות לו, וחסחרת תכסמו בוושה בעת שימושיו
תצא, ככשא גאנט כי ימצעא,

אמר המגיד: ובאשר הרבה לדברם הכיר הלילה
חטרונו, ונפקת עיננו, וידע מעלה הום ייתרונו. אמר: הנה
יריעתי כי מעלהך נסכה ואתחה מלך ואני משנה, ובכל גדוריו
ליך למונגה. ועתה לך נשאה לגונה החברה ההבראה,
וונחריש שם המלוכה.

שער שלשות ותשעתו

אמר המגיד: ובכלות החקם דבריו, נמשך לבי לנעם
אמratio, ובאשר ראי מתחנן אליו, ותמה למלוי,
ויען ויאמר:

אנוי קבר לבל כי יקרשנו
אנוי ים בין לבל כי ותקברנו.
אנשפט בין בני אישים בשלבי
נאתקהפק לבל צד עם. נמי.

ומתק לא אכחדנה . אמרתי: הנה אונזיל לה'ת ניבך רצועה ,
ועני בפוך ארוך קרווע . אמר: החובתו ביומי קרם טופרי המלך
הגודליים , עם שרי החילום . ויענו סופרי המלך ויאמרו: אנחנו
גבורי המליציות , ולנו דעתות ועוזות , יפיעו מפונו אמרוי תערות ,
שמנוגם למלוכה טדרות , ולקרשי הגנלה ורות . ובידינו העט
הנחמוד , אשר אין לפניו מעמד . ייפיל רפאיט , זיחכים פחאים .
והוא קצץ כומה ונבואה , וחלש ורזה . [אבל הוא רם וראשו
בשמייט , ומ' מהמד עינוט] . ישב לאחור כל שלופין זין , והוא
הנתון רוחנים לאין .

ויאמריו :

אנחננו לךך עפער זטקייד
בעטען געפאל נקלוקה .
ולנו היגראלה פגראלה
אַשְׁר עַל פּוֹכָבִי שַׁמְקַבִּקְה .
ובעלוי תקרב לך עבדים
ויתוך לבס חניטנו מעקה .

יענו חלוצי העבא ויאמרו: אנחנו כפירי קרבות ,
ואמיישו לבבות , נחצוב מצור החרבות להבבות , ונעוזב הארכאות
מפחדנו חרבות , עד יברחו שכיניהם בנפשות עצובות , ולא
הפנו בנם אל אבות . ולנו החרב אשר תביע בלי לשון , ותשגיה
בל' אישון , ותהרוף לחהל קישון ופיישון , ובଘרא אצלי
המלוכה אל על היה תעבור רاشן , כי היה בתה למלאים ,
ועטרת לניכים . והיא שומרת מכל נוק בעליה , וכחול חיים
תלהה .

שער ארבעים

העט זהחרב ומחלקותם , מי יותר נוצר לאיישם
למלחמותם .

נאם תמן האrhoוי : היהי בלבלו שוכב על מטהו ,
וגדרה מעני שנתו . ובעדיו מתחולל בעזיו ונגעיו , ומתוגולל על
יעזיו . שמעתי קול דופק , ועל הדלת מתופדק , ואינו מתופדק ,
אמרתי : מי הקורה באישון לילה ואפלת , אמר לי : איש תועה
מן המסללה , וכמcker ידו יסילד בחילה , ובמשמעו לשונו מלטש
בתער , קראתי אל הנער , לפוחת השער . וכאשר בא האיש
במשענתו צלינו , ובגדים בלוטים עליו , החבונתי אליו , וחנת
הוא החבונו הרבה , ושמחותיו בו כבזוצה של רה , וסר וגוני וערב ,
וגדל שעוני וקרב . ושותמי לפני הנכזא בביות לאכול , והבאתי
לו ויאכל מכל . וכאשר בלה אכילהו , וערק לאל תלחו ,
החל לסתפר מהמודי מליצתו , ופתח גני חכמתו . ואכח הדיו
וסספר , לחייב מפיו אמרוי שפר . וכאשר ההללווי לכחוב נשבר
העט בידי והחלפתיוו , ונשבר פעעם שניית עד השלבתוו .
אמר לי חבר הקניין : למא תשליכו , וזה אל בחר בו אל
תשחיתתו , כי ברכה בו . אלו ידעת מעלהו , לא השלבת אותו ,
הלא יועת געם יודתו , ואמרי חזודתו . ואם חרצה לך אגדאה ,

ישובו הגבריים למטרת. והגנפליות יפללו לפניו תללים, ונגמרהITH תחכומו בחוריות.ומי הוא העט כי יעמדו לפני, או יתיצב לגנד עיני, וועליה שאנו באוני. והוא קנה נשבר, ותבן בלי בר, לא לדמן ישלביו, ומוקמו נודע בתרן האשפה, כי רגלו ידרכו, עם לזרות ולא להבר. את איש מצאחו, בкус' רגלו ידרכו, ועם הנדרן ישלביו. ומוקמו נודע בתרן האשפה, כי כל בז' חורף, ומוקמי בחיק מלכים, ועל צוראי נסוכים, ומאמיטי הנגבאים ייראו, וכל רואי מפני יתחכאו.

ויען העט זיאמר: בן דברת, וذرק אמרת, כי בזאתך מתערך, כל רואיך יפהחו מפק, ואיש לא יעמדו עמן], כי שופך דם אהוה, ואכביו וערין נודעת, כמות דכום שפכת, וכמה נקיים הרוגת, ומימות הויתך לא תחול להחריב הארץות, ולמלא בחללים ווזות, ולהפוך בנות מאבותם, והולידים מחיק אמותם. ואט החפאר עלי בכחך אין גבורה בכחוי, כי אם ברוחיו. ואיך תערוך אלוי ואני אם תושב אהלים, ואתה איש שדה ורע מעלהם, ומרבה חללים, ומוקמן בחדרים התלולים, ועל פניו צורי דערלים, ובאשר הנחלים, והଉרים הגודלים. כל רואיך מפק יברחו, וכל רואי כי ישמו, ובଘרויות יבטחו. אתה חנוך ומרע, וחסר ונגרע, ולא ירבך בר כי אם גנב ורשע, וכל אשר מבן פשע. ואני כל רע לא יגורני, וrushע לא יתחבר אליו ולא ישורני. הולך בדרך תמיות הוא ישרתו, וחותדים הם אשר בדים יעלונו, ונכבדים יכבדו. וילגלו המלכים טודותם, ובו החלם עצמת. ובעת אתייחד עט המליך בחילו, אתה לא תקרב לו,

ותען החרב ותאמר: אין להשוו מענה על הגונך, ושקרי לשונך. כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו

רבי יהוזה בר שלמה אלחיריו (חחבמוני)

316

ושאו משלך:

אנחינו ניד זיקר גנוףת תנופה
וותרבענו לאיזבגע שלופה,
בעל וחתקהו בעל נבואה
וירענו לתלחת בשוקה,
וספרנו גען ואולם
גבניוי סתקלים דיא ענפה,
פְּרוֹצֵן עַל פָּנֵי אֲמִין בְּרֶק
וְאֶל רָאשׁ אַזְבִּים קָשָׁה גַּעֲפָה.

וויידו החרב והעט שניהם, לעזרך דין בינהם, ותען החרב ותאמר: אני נותנת לך ללבורים, וכבוד מהות הנשריות והכפירות, וכל הימים אשר הנשרות אוטי מצאו, לא ורבעו ולא יצמאו, כי אני אטיפט בשר גברים, ואשכרים בדמי אבים. ואיך עירך העט אליו, והוא שפה להגלה, ומדרך לרגל, ואיך יתגאה קבה רצוץ, כטפרוד ונענוץ. אם תגע בו יד תשברני, ורוח עברה בו ואנינו.

[וי ען ה עט זיאמר: אני נותרתי נביא, באחד התעוודה מושבי. כי אני איש תם יושר, וכל חומכי מאשר. באבר רוי חכמות, ואנגלת סודות המומות, ואביעה חידות, ואניד נכבות. ובו המלכים ימלוכו, וסופרים שבט טופר ימשכו. ובו רזונות יחו��ו צדק, ויתהקו כל בדק. ולזי עט הטופר אביו כל והכפות, וגט נעדתו החידות וכל המומות, ותען החרב ותאמר: אני מוחצתת רחוב, הוציאת להב. ומכל אצילי עולס, ווועני חבל כלם. אשר יראו ציל, וא פחדו מקרב לו. ולהלא בגאות מתעריך לב הארי ימס,

לפניך, הלא הם יוויז איאמרו לך, כי כי יכניע המלך קמיו
ומורדיו, ובוי יוכבש איביו ובוגדיו, ובוי ולכדו הערים הבצורות,
ויפתחו המגדלות הפגירות. ובוי ישמור המלך מלוכות, ולולו
פחדי לא עמדה רגע גדרתו, אבל אני אשמרתו ממוינו, ואתה
אימתי אשלח לך פניו. והמתו צרו וככל גורדים, אתה כל העם
אשר יבא בהם, ובראותם צור חרבך בירוי נצב, מי זה לפניך
יתיצב, וכשמעו העט דברי החרב ומלה, התגאה עליהם,

ושא שלו וואכו אלה :

אני מחריש אבל אתריד במלוי
קמי נאונה בעת אצפיא חילוי
ומאמני פאר על ראש מלכים
ושפטת מלכבות טוב קושלי.
בקי כי פעמל אמי במשפט
ואון אונל בטעשי או פעלן,
וביק צור קק עשות מלכבים
ויחניחסם בחונב אל קהלי.
ונתרכב גזית קורות ותנאה
על ראהה אני ארום דגלי,
ויום באה למלחותי בגאותה
אני קפטן נהיא בראעה לבני.

אמר המגיד : וכשמי היהו, ומשלוי מליצתו. בתבוח
על לבי דבריו, וחקתי בעש ברול אמריו. וישבתי עמו ימים,
לבנות ימי בטוב ושנותי בגעימות. עד הרגע הזהן בתמי פרידתו,
ונגליו משדי תברחו.

ויאמר:

שער ארבעים ואחד

**מחלוקה האיש והאשה, מי הוא יותר קיום העולם
ואנשוה.**

נאם היום האורתי: נתחבירו עם אנשי מדיניות טוחרים, מעריך אל עיר עוברים. נושאים מום שחורות, בשמיים ורקביה ואכנים יקרות. ובעודנו הולכים בדרך אל אהת הערים, אשר בפירים. ראייתי אנשים נאנסים, ומכל גבעה נשקרים. התאותי, לעובב חברתי. ולריין עמכם, אל מקום קבוע המכוניהם. עד לנו אל תוך רחבה, ושם המון רכה, והנה איש זקן עירך מורייה. עם אשה עזה וקשת, לביוש רשות לבושה, ופניה כנחותה.

ויאמר לה האיש: תחלת לאל המגדילנו בין יראו, והמשילנו על ברואו, וישמענו ראשית קרוין, והזיא ממענו גוז נבאיין. ושם יתרון על הנשים لأنשים, בעבור כי הם בקשרתו נדרשים, ומגע מצחוין מן הנשים. ולא קיב עלייתם תורה ומצהה, מפני שהם עוזה. יצווה עליהם להסתדר בבריחתם, למען בשת פניהם. להודיעם כי העולם וכל אשר בו לכבוד

שער ארבעים ואחד

האיש נברא, ועל שמו נקרא. גם האשה לויל האיש לא בראה, ובשם לא קראה.

אמרה האשה: היו גוי חוטא, במדיקות חרב בפטה, ואחר השקר נושא. במתנה שוא נסתרת, בדבר כוב נבראו, וצדק לא דברת. יש לך לדעת כי ליל הנשים, לא נבראו האנשים, כי אנחנו שרש ואתם ענק, ואך יצמחו ענפים בלי שריטם, אבל אתם עוי מצח וקשיים. ואינכם מכירם הנטם, והנכחותיכם נעלמת. ואלו בצדך שפטתם, במעלת הנשים נותרתם, ואתם עבדתם. ואם יש לך עליינו יתרון גט לנו ותורן עלייכם, כי צרכיכם אלינו בצריכנו אליכם.

אמר האיש: שמי ייד לפת בזונה ומאותה, כדמן באשפה רמוסה, ומכל חופה עמוסה, ומלאה בזו וקלטה. החלורים חמישילו עצמן, ולא תכרי מומך. כי האשה לא נבראה רק לשרת האיש באימה, וללחוץ עפוז בחוליה ורומה, לא נגזה מצלעותיו, רק למען תדע כי היה עצם מעצמותיו, ואבר מותולדתו, ושפחה משפחתו.

אמרה האשה: הלא תבוש כתיל ובער, כי פיך עלי תפער. וככל מלא תלאה ומקור הצעואה, ושרש הקטאה. וברורך הראות מראתק, ונגלת רוע מדרך, והזאת מפיך חלאתק, ועתה שוב וכטית את צאתק, זההטר דברך. הלא ידעת כי אם אתם נבדדים בנו כל כבורכם, ואנחנו מנויחכם בעורכם, אבל אתם בעית צרכיכם אלינו, תשתחוו אל בפתח רגליינו, ובעת תשנו הפצצת התגאו علينا, ותוציאו להשלינו. אין דרך בני בליעל כי הם מתעדנים בטובות האל לא יודחו עלייה, ולא ישימו לב אליה, ובמרחב יתגאו על האל

[ג] רבו יהודת ב"ר שמאח אלחוינו (חומרנון) 32

חיו בכמה נכיות, עימדתו במראות תצובאות, וצלחה עליהם רוח נבאות, והיו אל כל קראוות. אמר החיש : נבואות הנשים, היא לר' עונת האנשים, כי בהיות האנשים בעלי הסידות וקרושה, לא צלחת רוח נבואה על אשא. רק בעת ירבו רשותם, תחלה לוד אשא תשוכתם, כמו שהתנכבה דברה, בעת היהו ישראל עובדים עבדות ורוח, כמו שהתנכבה חולדה, בשעמו עונות ישראל בלא מורה, והasha לשפה יקנה, יושכב אותה ויומה, והasha לפניה, האש שתה אלו נתנה בשחק מעונם. והשתחו אודים ולדיות תהיה לאדוניה.

וישא משפטו ואמרו :

פרק א' אשר חילק לאיש בדור
וישו פאר לאייש עלי אשא :
ויתגנחו ראש זואון לך
אך היה תרופה לו וניבשאה.
נקנו אמרו גרע קדרוש אל מי
בלוקחים לך למוֹרשה .
בם הבגיאים גבראו פגע
טהורקים בם ליבשאה .
פי אין דרי ישר בנסים לך
שהם לאיש עקרה ובם בושה .

אמר המגיד : וכאשר השלים איבטם, ומורייהם. שמי אל האיש לבו, ופניו אליו באישון מחשביו, ואريا

ויאמרו אין מי יכנינו, ובעת רעתם יאמרו קומה והושיענו, אמר החיש : אם האשה יסוד האיש, הוא יסוד מהפור ומכביש. בן מזא הפניים הרים, ממתקי החומום, וממאנולות הדמים, וכן האדרמה היא יסוד הנבראים, ועל שמה בני איש נקרים, וממנה יצאו הנביאים, ומפערה נבראו הצדיקים והיראים. ואין ראוי לומר בעבר שהuper יסודות, כי העperf טוב מן האדם .

אמר החיש : תלא ידעת כי בנו תשלם שמתהכם, וויתהנו תגדל אנחתכם, ובמה תחנשו עליינו, והצריך יכנייכם לרגלינו. ואם עמו תחנגו בגאותה, הכניכם אלינו תחאות, אמר החיש : תאות איש אל האשה הוא תאות רעה, וצך השעה. בהאות החולה אל הבשר, אשר בו חליו יוסיף ולא יחפר. והחולה יודע כי באכילהו, הגדל מחלתו, ותכפל רעומו. ולא יוכל להמנע ממנה, כי תאות האשה אלו המשכנו, וכן האשה תיא סבה לנוק האש, ובכפונו חפריש. ולא יוכל להמנע ממנה, כי תאות אלו תמשכה, והוא יכונן. כי בעת יכח איש האש, נפל במצורה רעה וקשה. כי בגללה יבואי נפשו בעצות, וישבע מרותות, כדי להלבישת ולהשכות, ולא יגער שארה כסותה ועונתה . ומי חזירכנו לאות העטרה והמרה, והתלה הנפלאה. הילא טוב לאדם הקבר, מות הגין והשבר, וטוב לשבת בארץ מדבר, מסת מרדים וbeit חבר, אמר החיש : יכורת אליהם נורא עלילות, לשון מדרבת גדוות, ושפה מתעללה עלילות. כי לשנוך מני יס ארוּך, כחרב ערוך . להגביר השקר על האמונה, ולהרים יר' העול על הנכונה . ואם האש שבחות הנבואה יתגבר, ועל אשוף דבר האל עמו מחולות יופר, הילא גם בנו דברו, וממנו

שער ארבעים ושנין

**מריבת הצלות והנדיבות, מי יותר נכבר בין אנשי
החינוך.**

נאם לימון האזרחי : יודי היום ואני יושב בחברת
משכילים, ועם נדיבים אצילים. יפיינו מענק כלום טורי לשטן,
ומען ללחם נזולי גשם, נשיאו עדרה קראי מועד אנשי שם,
ובעדני מדברים בעינוי אמורים, מעלפים ספריות, יקרים
מןינים ודרים. עבר עליינו איש מן השירות המכבים, ומוגמלי
חסרים. ובאשר שמע מליצות דרבינו, נכסף למתק מאמרינו,
ושב עמו, והחל לדבר אחינו, בעוני שלב ובינה, ולגלוות פניו
התבונת, זגלה לנו משיריו פלאות, והראת נוראות. לא שמעו
השמעעים בהם, ולא חנוו אליהם. ואחרי אשר הארכ לשבת,
ולחרבות מהשבת, קם ונסע מאתנו, ונתן אורתה ומשאת
לכלנו. וקרא עליינו שלומו, ושב למקומו. ובאשר הילך מעמו,
המכו אנשי החבורה על הכבוד אשר עשה לנו. ואמרו ראו נא
האיש הלה, הראותם כמותו בחקין או במתה. ראו איך משך
לבתוין בטובותיו, וכבש נפשותינו בעבור נדבותיו. אבל איש
מהם : בזאת תדרו כי אין בכל המדרות כמו הנדבה, וכל חפצים
לא ישוו בה, וכל המדרות לרוגלה חכurnת, רבות בנות עשו

ותנה הוא חבר הקני אבי התהקבלות הגדורות, וראש הערמות
והנכבות. אך היה נחפו לכלכת, ונפשו להכרי נמשכת. ועל
כן לא מודיע לו ועוזבתו, ועל דבר זהה לא שאלתו.

hil u'otah uliyot ul b'lnah . vohet ba'tocim avish , hiru chachma yirush , v'atzvouni yip'reish . v'omar lehem : atat amr'atam bi' han'dchah ul b'lnah ham'dot hoi' al'yonah , v'chi ho' u'olah bar'ashonah , v'anai am achop'uz asib'nah achronah , v'or'indanah ud' ha'mulah ha'tahan'nah , amro' lo' b'ln ha'um : abmat ha'ah b'n m'hal , am' t'hol le'shotot min' hitot , l'el , v'man ha'cp'er al' . v'ognesh b'ch'or m'mashbil'ot , v'maz'el'ot , v'omar lo' : t'hna anavi ba' al' , l'k'kor mal'ek , v'anai achok t'sunat ha'ndchah v'ashev'nah , ou'el b'ln m'dra'ha an'or'la'ha , v'atah at m'amro' . v'uchal ha'bchor v'omar : al'c'lm aishim ak'ra , an'shi uzha v'gav'ra . hal'la v'od'ch'or , am' la' sh'mutot , m'ois n'ol'hatm , ci' ha'ndchah ho'ia b'bel ha'mdot g'vra , v'lor'ash us'rat . v'chi ha'ia far' ha'mel'imat , v'gor ha'ntivim . v'ot'ch'na roch l'ndrivim , v'hashiv y'dim' c'ubim , v'fnid'ot b'cov'c'ot , v'loli ha'ndchah g'vra id' holot , v'sch'no ha'c'barim b'shef'lot , v'rma' id' an'shi ha'c'ilot . v'chita id' shor' l'mas , v'ham'la ha'ar'z ha'mas . v'sh'vo ha'c'barim , ub'dim , v'ha'az'lim , nc'litim , v'ho' ha'tok'ot b'li' a'zel'ot , v'sh'ben ha'rimim b'bor' mu'az'ba v'drolot , v'ma y'mar'z b'ndchah m'tok'k , v'chi'a ng'fen shor'k v'ol'cha g'fen . b'ok'k .

ו'ש'א משלו ואמור :

א'מ'ת ci' ha'ndchah ho'ia g'vira
ל'כל m'dra'ha v'ol'cha a'zurah .
ול'ג'א ha'ia v'k'r m'bel v'chi s'f
ו'ב'ק'ה b'l k'kr n'azr v'g'k'ra .

שער ארבעים ושנים

ב'ה י'ק'פ'ז א'נו'ש זע'פ' פ'ל'ב'ים
ו'נ'ש'ק'יט י'ס' ב'ק'פ'ק'ט ב'ת'ש'ו'ה .
ו'נ'פ'ז'ות ל'ע'פ'ק'ה ש'פ'לו'ת
ל'מע'ן ל'ה ז'ר'ע ג'ס' ג'ב'ו'ה .
ו'כ'ל מ'ש'ל'ה ל'ט'ל'ת'ה ב'פ'ר'ה
ו'כ'ל ל'ש'ו'ן ב'מ'ה'ל'ה ק'א'רו'ה .

ו'אמ'ר ה'וק'ן : הר' דבר'ם לא' יונ'ה , הא' לה'ת'ל'ין לא'
תש'ט'ע מע'נה . ומ'ה מ'על'ת ha'ndchah , ו'ה'יא ha'shib' b'על'יה l'm'utz'ah ,
ו'ה'ר'וש' b'ית'ו מ'כ'ל ט'וב'ה . ה'נו' מ'פ'ו'ת , v'ג'נו' מ'ש'בר'ת , v'או'תו
ב'חו'יו מ'ק'בר'ת , v'ל'בו' ב'ין v'ג'נו' מ'ש'בר'ת , t'sh'fil' g'dol'ah , v'וח'fil
ד'ג'lia , v'וכ'ג'יע a'zil'ah , t'sh'fil'ah , v'וכ'gi'ah b'על'יה . v'וח'vol
ה'יר'ו'ם r'ko'ah , b'ko'ot v'm'bo'kot . v'כ'ל k'ov'z y'mino b'ה'נו' y'mala h'no'
או'רו'תי , v'רו'bo t'bo'v'ito . v'ונ'ג'ל u'sh'ro , v'ו'יא'ro a'ro' . v'ו'ה'ט'פ'ק
ט'וכ'מו , v'וח'pel b'rech'vo . v'א'לו' ha'bi'la h'oh'na d'v'iv , v'או' t'gen'nu l'mo
ה'אר'יב . v'ונ'וח'ר a'ish r'sh v'ג'nal'ah , v'ונ'ד'ח v'ג'ול'ah . v'ב'ק'פ'צ'ת id ,
ו'ה'יא ha'ad'm n'c'bd , v'ו'מ'לא h'on k'li' , v'ב'רכ'ת a'hl'io . v'ונ'רו l'a
v'כ'ב'ה , v'וע'לו' am'r b'm'hor' h' k'ov'z ul' id v'yo'ba .

וש'א משלו ואמור :

א'ש'ר י'ק'פ'ז י'מ'ינו ז'ע'פ'ז h'oz
ו'ה'נ'ה lo' b'ז'ot z'rah le'z'ra' .
ו'נ'פ'ל'ao b'ע'ש'ר a'zur'k'oi
ו'ט'וב'תו' ע'רכ'ah g'm sh'mora' .
ו'ס'ק'ר'ib י'רו'ש' g'rit v'ב'את'ו
ו'ל'א י'ש'א'or g'ido y'dr' a'gn'ra' .

וְהוּא בֶּבֶן וְהוּא יָמֹת קָרְעֵב
וְיַדו מִשְׁׁחוֹת לֹא טֹוב עֲצִינָה.
קָאיִישׁ עַזְמָד עַלְיוֹ נַפְלָעָנִים
וְהוּא גָּרוּחַ בְּמַיִם בָּאוֹת וּמְשֻׁרָה.
וְטוֹסְטוֹתָוּ קְפָרְזָן גָּדוֹן
וְהַיָּא עַפּוֹ לְאִישׁ גָּכְרִי שָׂכוֹרָה.
וְתִּמְגַנְבִּיבּ בְּעַיִן כָּל אִישׁ קְבָרָבּ
וּמְפִילִי זְעוּם הַאֲלָל בְּעַרְבָה.

וין חוקן ויאמר: הייש בפיק' מענה, ואל מי מקודשים
חפננה, הלא חנק רואה כי בכל אריזות העילום, אשר ממכרים
עד עילום. לא תמעא נדייב כל' סלף, כי אם אחד מאלו.
זה נשאים הם קופשי ייד כלם, מקטנים ועד גודלים, ובדבר הזה
הعيشינו בני עולם. וזה לך האות כי הנדרשה הוא מדרת רעה
גרועה, כי כל בני איש ימאשות, ובכך רגנס ורמסותה, ואלו
הויתה מדחה טוביה למדרה גודלים וקטנים, והחיקון בה שפלים
ונגונים, ומאתה אשר ימאשות בני העולם כלם בזאת תעך כי
היא מאושת, וככל מוט עכומה, וככמעט אומר כי היא אסורה,
וכל הרבק בת כלו דבק בעבודה זהה. ומי שאלהב אותה הוא
וחשב בעין בני אדם מחולל ומושגע, ובנגע סכלות מגע.

אמר הבוחר: החתחשוב כי בעבור נבלותה, ימאשו בני
איש אותה, וירחקו מהברחתה, לאナン חזרר ורק מפני גודלה,
ילאו להשיג אותה, ותקטן נפשם לעלות למלחתה. ואtan לך
מוות על דברי כי הדבר הנכבד איינו נמצא ביד כל אדם, רק
בידי היהודים הנכבדים, כמו האכנים היקרות אשר אינם נמצאים
ביד כל אדם, רק בידי חזרים והפנינים, והמלכים והגאנים.

וּמְפִילִי בְּרַכָּה בְּאַסְפָּמוֹ
וְהַדְּרִיבּ בְּאַזְרָפָתִי בְּמַארָה.
וְהַקְּפִי בְּרַבּ אַלְשָׁרוֹ פְּלָאָה
וְגַעַת זָרוֹ לְכָל טֹובָה תְּפָרָה;

וין הבוחר ויאמר: החחרושים שמענו נפלאות, והעוורות
שולע על הכהיר ישאג. דמיות באורך לשונך, ורב הגוינך,
להחיש הויופי, דופי, ותחסיד, חסיד, וחגדולה, גבלה. והאלות,
שלפות, והנדבה, רבדה. חחפкар עלי בנכבות הנבלות, והחגגה
במורת השפלים. הלא ריעת כי בעבור מותן אדם לא חחפר
ברכוו, ובגמל נדבחו, לא האבר שוכתו. כמו מעין המים
אשר אם ישתו ממנה ירבו נוליו, ייגברו נחליו, ולא יושו
זרמיין, ולא ייכבו מימיין, ואט לא יקחו ממנה יחסרו לפעמים
מיימות, ויחזרו גאמיות, וכן ברכות המון והנדבה, תרבה
הטבה, ובפרקית הדיד, יבללה ההון ואבד. ואט תאמיר כי יש
גבילים אשר יצבזו עשר, כל שעשים כל' בשער, וסופו לעוף
כנשר. ואט יש נדיבים אשר אבד הונם, ונחסר ממנם. לא
חרושושו בעבור נדבתם, אבל חאל רצח לנסתותם,

וישא שללו ויאמר:

גְּדָרָה תִּיאָ לְרָאשׁ גָּדוֹב עַמְּנָה
וּמְפִילִי וּבְרַכָּתוֹ אַרְוָה.
וְטוֹסְטוֹת כָּל אַמְּנוֹשׁ קְיָלִי בְּאָנוֹן
וְהַיָּא עַלְיוֹ נַעַל כָּל אִישׁ אַסְוָרָה,

שער ארבעים ושונית

ירנו רמה . ויהי להם מתחון פה על הנדיובים , ולא ישאר זברון
למעשים הטוביים . אמרו היפתת - בשכלך ומעמך , ועתה הגידות
נא שפרק .

וישא משלו ואמר :

בְּאַלְוָן עֲנָגָנִים בֵּית קָנוֹרִי
וְשֶׁפֶחָה נְדֻעָה אַרְצִי וְעִירִי .
אַנְיִ קָבֵר וְקָשְׁפִי מְשֻׁשִׁי כִּי
אַסְמָבֵר נְפָרוּ מְסָרִ בְּשָׂרִי .

וכמו החכמה שאינה מצויה בחיה ובבמה , ולא בכל עמי הארץ , רק במשכילים הגבויים , אשר בם רוח אלוהים . וכמו החסידות והקדושה , אשר לא נתנה לכל ולוד אשא . רק לישרין לב הקדושים , אשר הם לעבור האל גנשות ומתקדשים . ואשר המדרות הטובות כמו הענונה והאמונה , וכל מורה והגונה . שאינם מցאות אצל הרוקם והחסבלם , ולא בכווים השפלם . רק במי שהו בא על נש טהורה , רוחה וקרחה . בן היא הנרביה אינה מצויה בכל בני בליעל , אשר בחשו לאל ממעל , והברבים אשר ברעו לבעל . רק לאנשי היישר והגנotta , אחד מעיר ושנים ממשפהה . והיהודים ערוכה , הס ילבנו ברכבה . והטכניים מעלהה , הם יתפאו בחברותה . כי לא נבראה לבלם החוגפים , רק לקדושי עליון , אשר בנו בלבם ליראת האל אפרין .

וישא משלו ואמר :

לֹא פְּנַדְבָּה דְּבָרָה וְתַעֲנָה
או גָּלְתָּה טָרָה לְאַנְשֵׁי בְּנֵיָה .
לֹא גָּנוּ כְּבוֹד בְּלָתָה וְאַזְּפָה לְרָאשָׁה ,
וּבְכָל קָעֵלָת הַנֶּקֶד אַוְתָּה קָנָה .

אמר אמג'יד : ובאשר הרבה דברים , לעורך מלחתם אמרו . ידעו כל העם כי דברי הבוחר חזוקים כמנגד בינוי לתלפיות , וכי טענות חזקן דחויה . ואמרו לוזן : אם אתה נMRIץ במליך ומשליך , הלא הבוחר גבר עלייך . אמר חזקן : שקר השבטים , ותפל טחנתם , ובשוא בטחנתם . כי בלשוני יכולת לשבור מלחמות טענותיו , ולהרים מגדלי תשובהתו . רק לא בגין להגביר הנגלה על הנגידות הגעימה , אין יאמרו הנבלים

שער ארבעים ושלשה

MRIYAT HAYM VEHIBSHAH, MI HIYA YOTER HOSHBAH VODROSHAH.

נאט הומן האורי: הלבתי מעקרון, לשמרון. וונגערת בה אניות עודכט מערכת הובחות, ולהומטי מלחתת אמרות נבותות, וכרכ דבריהם משמנן והמה פתקחות. והיה בתוכם איש יקרת האש מנצוצי אמרין, ופנטז' היטלע בפטיש דבריו. וייען זיאמר: אנסי לבב שמעו לי, והאינו גנדי שבל. אהודה נא לכלת דודת חמורה, החיה לבם לתחורה ולתעה. ויתקהצ'ו העט וההירוש לא נבכו ואמר להם: דענו כי האל בורא שמים, בעת ברא האדמה בדור הילך אוחה לשנים, חזיה יששה וחזיה מיט. ותקיף החמים על כל העולם, ועל ברואי חבל כלם. ותהי הארץ פגורה במאטרו, ומתחת לוו. והיא בתוכם עצורה, אבל היה מלך והיא שפהה אסורה. ואין לה מנות הגנה והגנה, כי הוא מכל צד יכשנה ויקפנה. ובארות הים כי הוא כובש האדמה, ומקייף עלייה בחומה, אמר בלבו יורי רמת. יוכי כל העולם בעניין, וגאו על הארץ רעוניו. וייען זיאמר: לי ואתה המלוכה, ומעלתי נסוכה. וכל הארץ במסורת ברויות, וכל שכינה ברשותי, ובעת תעללה עליה חממי, ישטפה מיומי עברתי, ואין לה מנות מתוך בלבלי, ולא חפש מעלי. ומאשר

שער ארבעים ושלשה

הגדיל חום לדבר בגאנמו, והאריך לשונו. לבשה האדמה גאנמו, ותעטט מעיל קנאה, וכמעט עלה לוטם ערץ, ותגעש גאנמו, ותרעש הארץ.

ותען ותאמיר: מי הוא זה זואי והוא אש מלאו לנו להתנסא עלי, ולגנווע בשולי, והוא מדריך לרגלי, ושורך לנויל, ואני כמלך והיטים מלכבותי, ואני כאדון וונחליט עבדם סכובותי, וכל בני אדם בתוכי נבראו, והגבאים נכאו בי, ותורת בי נתונה, ובוי שכנה חשבנית, והוים תשכון עליון עננה, ואל הבא בו רננה. ובעבורי פתח האל מרים, להורייד מפרות רחמים, ולה hollow גשמי, ולזרות בס תלמיד, ובוי ולהצעיות צחמים, ולהפרוח פרחים, ממגנד גרש ירחים. ובוי המאוירים יאورو, ובוי שרים יששו. ומה תרתויב פיך ואחה נמאם ונבבה, לכל שומע וחוויה. וכל ההולך ממנה אליך יצא מבית געימות, והוא חולך למota, וכל הויטים אשר יתנה לך, יישבעון בקרבן. תהיו תלוואם מנגד לו, והחותם נצב בכל עת לפניו. גם בלילה לא שכב לבו, ובכל הדום לא ישוקט עכשו. ולא יאמין בתהיו עד אשר יצא מעיך. יומלט מנק. ובבאוו אל או ימצע מגוותה, ווועץ כי היהת ההורחה.

וועץ כשמוע חום מלוי, התגעשו גליו, ונצעו כמו נר נחלו. וגברו שאון טשבריו בקהל שואה, וכמעט שטוף הארץ ומלאה. זיאמר אל היבשתה: ארץ ארין ארץ התדמי אלי, ותעדמי אלי. בחרחה מי אני הלא אני מחולל הרופאים, ותעדמי אלי. וכל היזאה שאון גלי, יפתח מקורבו אליו, ומתריד הברואים. וכל היזאה שאון גלי, זיאמר לי מקוםך לא ולולו, כי יוציאו ומחוללו, נתן החול גבולי. זיאמר לי מקוםך לא תחלף, ועד מה תבא ולא חוסך. יבא גלי עליק, ושתפחו בכל גובלך, ואטירוה כל בדליך. ושבrhoי בכל פמיגויניך,

וושם ממות במטה פעמים . ובמצאותו מתק עורך לא אל תחלה
וברכבה אשר הצלתו מן ההפכה , והחטמה השופכה .
אמר היה ליבשא : רוב הגיגין , לאוט על עותות פניך ,
בי אט החרש החורייש חסתיו קלונין , וברוב דבריך , תגלי
עונך . ולא תדרעי כי את גנה העבריות , ובויה המפעלות
המכובעות . ומושב האכזרים העריצים , ומערת פריזיט . כל
שוכניין הם אנשי רשות ואשותה , וכל יושביך בעיל החטא זמתה .
והוציא מאנקן יובא בתוכי , יושוב חטי יי חסיד אנסי , ובעוד
אשר ישכנון בי יורבה לאל תפלהתו , ולאל ייחדל ערבית ובקלא
מתחנותה , יעוזב רשותך ואיש און מחשבותיו . ובעת ימלט
אדם מרשותי , ויצא החادر מאתי . יושוב מהרת לרשעתו , יעוזב
וחזרו לקדמותו . יישכח אסרייו . יופר נדריו . יעוזב התפללה .
ישוב לעשות הנבללה , באשר בתחללה .
וכאשר הרבו לדבר דבריהם , עשו זקניהם שלום ביניהם .
ושבזו לדורותם שניהם .
אמר המגיד : וכשמעוי מלצוותי , ומשליח המורותוי .
התבוננתי אלין והנה הוא אביך הרועים . ונגבור השועים .
אלופנו ומורנו , חבר הקני חרבנו .

ואשא טלי ואומר :

אשר ידרוז חקמות בחריות וקונפוות
ונישאל כי אאָתָּה מִפְנֵי שָׁמֵן
כל חכם יקיען וכל משפטן חירוץ
ובן כלם צריין לחבר הקני .

וחטב עתי בתחום רבה אנווייך . ובמצולחי החתבאי , ותבקשי
ולא תמצאי . הלא תודיע הנפלאות אשר עשה האל ב- כי , בכואז
עם הקדש בקרבי . והאויב נשע עמהם ליריב , ופערעה הקדיב .
וכראותי צרחים מאובייתם , הם רחמי עלייהם . ובעת עורייהם
אמרו אים . ייט משה את ידו על חם , נושא טשביין דיכים .
ונבקעו להם גלי , ונצעבו בחוממה גולוי . ובתוכי הבאתחם , ובין
גלי החבאתם , מן האויבים בצלם בטוחים . והבאתי עליו יום
קדפה , ועשתיו ממנה לרגי הים סערה . ואלו נישאר עם הקדש
ביבשה , תהיה האחרונה מן הראשונה מריה וקשה . וחורב צור
אכלם , ואש עומו בלם , ולא יכול הריך ומדביר לחשלים .

וותחת הארץ את פיה ומתארו לים : התמציא בפרק מענה ,
ועד אתה תהי אולתרך שונה . הלא רענן רבה ואין לה גבול ,
הלא אתה שארית מימי המבול . הימים המורדים המאדים , אשר
טבחו בהם היזרים , ממייך לא זכרים ולא ברורים , לא צחים ולא
רכים , כי אם רפשיט ושמרים . מלוחים ומורדים . לא ישקו ממך
ארומה , ולא ישחה ממך צמא , ולא חקרב אליך רgel בהמה .
וכל השותה ממייך יחהפכו קרבוי לרגעון . עד ימות בהחלואי
מעיו . ומלבך זה אתה אכזר וערין , ובוגר ופיוץ . תחזור
נקוים , ותמית אבינוים וענינים , כמה פפינוח התבעת , וככמה
חסידים הרוגת , וכמה יונקים משדי אמת גמלת , וטבחות ולא
חמלת . אם ובא בר אדים עמודו בסכנת מות . ויראה פחוחים
לפניהם שערי מות . וכבראוותו ממייך נצעבו עליו בחוממות , וסובבו בו
מחומות , ורעוינוינו עללו שםום ירדנו תחומות . ואם יתעוורו עליו
רחות , יתעוורו בלבבו אנטחות . ואם יתגעשו עליו גלץ , ונצעבו
כמו גד גולץ , אוו לשוכב עיריך . כי ישבע ענווים עצומים ,

על מי שיקנה עבדים בחזנו, אין לך וקנה החופשitis במקה לשונו, אמר החמישי: ימי האדם שלשה אטמול עבר ומגנו, והיום הוא חולף ואינו, ומחר סתום ואין מי יבינו. אמר השביעי: למדנו החכמה לא להתגדל על המשכילים, ולא לסתות בה הכתסים, אמר השבעי: שיתות אדם ומאנלו, יעוזו עני שכלו. אמר השמיני: אם תבקש מטהר מטפרק, מלה לא יספיק לך, יספיק לך, ואם תבקש יותר מטפרק, מלה לא יספיק לך, אמר התשיעי: כל הבא בעבודת מלך בא אמונה, הביא נפשו בסכנה, אמר העשוי: אל תהיו מן האנשים אישר בעיה צרחות, יהדלו מרעתם, ובעת חלותם, ינחתו על המתאפת, ובעת ענוותם, יכינוי גאותם, אמר האחד עשר: מלמד בניו הכמה בגנוותם, יסציא טובתם בבחורותם. כיין השדה אם ברואות השנה תורה עבורה, באחריות זונה לך תבאותו, אמר השנים עשר: כל הרוצה לעלות במעלות גדולות, ישמר מן הנבלות, אמר השלשה עשר: מי שבא אל העולם הזה ישבע מרוות,ומי שיזא ממנו נמלט מן הצות. אמר הארבעה עשר: בן אדם בכחמה אבוסה, מעוגנות עמוות, ורוצצת תחת המשא. אמר החמישה עשר: כישקצוף האל על הקבלה יין העשר לבליות ולקיופין יודיהם, וכשואhab אתם יון העשר לנדיות ולטובייט אשר בהט. אמר השחה עשר: אם תכגע לימי שתרצה היה אטירו, [ואם לא תצטרך למי שתרצה היה חבירו, ואם העשה חדר למי שתרצה היה גבירו]. אמר השבעה עשר: החכמה תקרה אורתו ולמדני, טרם תבקשתי ולא תמצזאוני. אמר השמונה עשר: הלהוא ראשית אהבה, ומופת מורייה ואיבה: אמר החשעה עשר: כל המותתק, הוא על שערי הוועז דופק. אמר העשורים: שלשה לא ישבעו

שער ארבעים ואربעה

ברב השואל לתלמידיו שאלות, להבazon תלמידיו
בתשובות העולות.

אם הימן האורי: נסעתי עם חבריהם תאוה לעיניים מלכוא חמת עד נחל מזריט. ובעוריו מטבוב בשעריה, ובאתחת עיריה, ראייתי ארמן מפתחות שעורי, בנויים באבני שיש חצירו וחרדו. וכחצינו עם רב, והאספקה נעדר. ובם אש קין העונה מעילו, והגניותות שליו, והחפירות כמוסה על פניו, ויראת שדי בעמוד אש בן עני. ולפניהם המשושים תלמידים, משכילים וחמודים. והם יושבים לרגלו, ומונשכים שלווי, והואמר להם: דעו כי רצוני לבחון תבונתכם, ולשקול בפלש של כל חוכמכם. ועהה יאמר כל איש מכם משל נחמו, אשר כל הבא עליו ועמד. ויאמרו: כל אשר הזכה נעשה, ובכל אשר תרצה את עבדיך נסה. ויגש הראשון מן התלמידים ויאמר: בעת המכון והמחקר, יקל אדם או יקר. אמר השני: העבר הוא חפשי בשיסתק בחלקו, והחPsiו הוא עבר בשיסתק יותר מלוחם תקו. אמר השלישי: בן אדם רודף ונרדף, רודף מה שלא ישיגנו, ונרדף ממי שלא ימלץ ממנו, אמר הרביעי: אהמתה

משלשה, און מרבוטים, וארך ממטרים, ונקבות מוכרים, אמר העשרים ואחד: מי שיש לו חת נבדר, ראוי לשמרו בטוב המעשים פן יאבד. אמר העשרים ושבעה: שמור פין ונבר, פן תהי חלל הרבך. אמר העשרים ושלשה: כל הרואה נסיתעו מן הנער אל העדנה, ריע כי ייע מן העדנה אל הוקנה, אמר העשרים וארבעה: התשובה לחותאים, כמו הרפהאה לוחלהים. אמר העשרים וחמשה, מכח הרמדות שתיקח תולדה מענהו, יקר רוח רומה לבאות, אמר העשרים וששה: חלפו ימי הנערות, ועיפה מרכיבת הבחרות, בעי החאה והשריות. אמר העשרים ושבעה: טי שוייה נך במועליו, לא ימצאו ביום הדין מענה עליו. אמר העשרים ושמונה: מרבה דברים ליבט, וכל מהריש ימלט. אמר העשרים ותשעה: צרך הנפש אל המוטר, לצרך הארץ אל המטר, אמר השלים: הנדריך יתנדב לנפשו ולאחביו, והחייב יצפן ההנו לאורייו. אמר השלים ואחד: בשיתאתה האיש אל ביתם לעלו, רק לדלות מי שחתה לו. אמר השלים ושנים: כל הלווד חביבה, אם ירוש תהי לו לעשר, ואם יעיר תדריכתו בנחיב כשר. אמר השלים ושלשה: המות קשה מכל מה שעבר לפניו, ונקל מן הבא אהינו. אמר השלים וארבעה: כמו שייחסרו המרות הרעות בחברת הושרים, כן ישחו המרות הטבות בחברות האכרים. אמר השלים ו חמשה: חישר והבאות, יעמיד המלכות, אמר השלים ושלשה: צדה ליום הפרידה, ומכח הרגדה היישר והעבורה. אמר השלים ושלשה ושבעה: כל מי שלא יסבול חטא אהבו, ישיבו איזבו. אמר השלים ושמונה: טוב לך להזות אלם ומשכיל, מהוות רב דברים ובסיל. אמר השלים ותשעה: הרבה להעשות

חסדים, כי הומן מתהפק פעם ישפיל הגבידים, ופעם ירים העבדים. אמר הארבעים: המוטר (^ה) טוב לך מן החיים, כי תחיט צרכך למופר ואין המוטר זריך ליחס: אמר הארבעים ואחד: מי שרואה הפח בעין לבו, לא יפל בו. אמר הארבעים ושניים: האדם בפדור כל ימי הפלז, והעוגן עולם בראשתו לרוגלו. אמר הארבעים ושלשה: כל משליט על שכלו תאחו, לא יוכל בימי חווין, ולא ינות יארחי מותן. וארבעה: מום הנדרגה העניות והחדרון, ומום הדברו הייתון. אמר הארבעים וחמשה: דורך מאוחבי תהלה בלי נדבה, ימצא בו ואיבה. אמר הארבעים וששה: החכם נבדר ואם משפטחו בזויה, ותבריו רבים ואם הוא בארכן נביה. אמר הארבעים ושבעה: השקתו הצוקות הנגדות, בכח הדקות והתפלות. אמר הארבעים ושמנה, הפרישות מן העולם רפואה לכל גזען, ועشر מכל חזרון, אמר הארבעים ותשעה: מכתל המעשיות תשובה מושבה, ונקיות קואכירות, וטהרה מעבירה, אמר המגנו: ובחשליות המורות מלאיהם, ומלאיצת משליהם. אמר להם הוקן: השבלתם, והכםיט סבלתם, ועתה בזוכותם אתם. ואשאל לאחר מן התלמידים העודדים לפניו על עניינו ושכו, זאייה מוקמו, וארע בני עמו. וזהו הבין שאלי, יונן ויאמר ופנוי מגמתי:

פְּשָׁׁׂאַלִים עַלְּ לְחֹזְרִים
טוֹרִי וּמָה אָרְצִי וּמֵאֲנֵי;

• Gesitt., פְּרִבּוֹת.

שער ארבעים וחמשה

ממשלוי החכמה (ג), ותעלומות סתומה.

נאם הימן האורי: **נטעני מאלבנדראיה, לטבריה,**
ומצאתי בה חбар וכאשר ריאתינו צהלו רועוני, ווארו עיני.
וחתוקתי בו ואמרתי לו: **לכה נא אתו לביטוי, ונוה מנוחה,**
ואשים לפניו מנוחה. **ונתעלטה באחבים, ונרויה דמי ענבות,**
ויבוא עמי, להדמי. ושםתי לפניו שלון ערוך, ויין מטבך.
וכאשר אכל ושבע ודיין, ושקט הלשון והשן, אמר לי: **חובה**
על לחשיב גמולך, וישלם פועלך. מושאר נתן הבורא אליו, כי
חדרך גודל עלי. **ועתה אנגידה לך מבחר המשלים הגעימים,**
אשר שמעתי מפי חכמים, ואמרתי לו: **דבר כי שומע אני.**
אמר: **שמעו שמענו, ואבוחתנו ספרו לנו.** כי איש מגורי
חכמים היה אוחז במלוי המorder, ובכל עת היה אלהם טר,
ומחת לא טר. **וнос אחד נקבעו לפניו ארבעה ועשרים איש**
מוגבורי החקמים אשר נקבעו בשמות. ויאמר להם: יוכור כל

(ג) ספורי מעטים (אנגונדראטען) חלק מתוכס יונק מוסל
לכל כל.

לו אהיריש במעשי געידון לי
בי הינך בז'מו קראני
אלון בענוגיות קגורי
אולם שפי צבר יליד קני;

ובשמי שירוחוי, אמרתי לכל העומדים סביבותיו, זה
בתר התעדויות, ואסף כל החמותות, אשר לו בכל חכמה
עשיר ירות, אבל היינו נחפו ללבת וקראותו שלום אללו, וגנטו
מעלוי.

חַשְׁךָ וְאֶפְלָגָה בְּעֵלֶתֶה תִּסְפִּיר
בָּנוּ בְּעַרְשָׂנוּ וְמִשְׁבְּכָנוּ.
מַיְ וּפְנֵינוּ בְּרַעֲהָא כֵּל נֵה בְּמַטָּה
יְנֵוּ וּנְשֵׁובּ מִקְטַבּ חֹבְבָנוּ.
לְכָנוּ זְדִינָנוּ מַאֲדָר הַשְּׁמָרוּ
פָּנוּ יְקָרְכָם פְּקָאָבּ קְמַקְאָזָנוּ.

אכר אחר: אשה מבנות ערב מות בנה, ובאשר קברותה,
אמרה: בני בני הייתה הלואת מלוחה, ומתנתן גונן, ופקדרון.
פקדור, והיום נפרעה הטלהות מהלואתו, ולখק המפקיד ערכותו,
וקבל הנחתן נהנתנו. האל יתן לי תמרותך סבל טוב, יוגמלני
על אשר לך ממנה שבר טוב. אמר אחר: אשה מבנות ערבי
מת בנה והחטמה מורה עליו. אמרו לה השבונות: אף תחכלי
להחטמה מורה. אמרה להם: יש בנהחותם שתי מדרות טבות,
שמעחה בעולם הזה ושבר לעולם הבא, ויש ברב האבל שתו
מדרות רעות, אבוד שבר תחלאה, וענש על رب הדאגה.
אמר אחר: אשה מבנות ערבי היה מגנבה בחפלתה שתאמר:
רבנן העולמים, אם אשמתי לך, אשמותי לא תזוק לך, ואם
זהחול לי מחלתן לא תחזר לך, אנא אליה מחול לי מות שלא
יוק לך, ווון לי מה שלא יתסרך לך. אמר אחר: איש מן
חסידיים פגע באחד השרים והוא מתחלה בגהותה, אמר לו
התהדי: דע כי הבורא מואם בזאת ההליכת. אמר לו השיר:
אליו ידעת מי אני, לדבר הוה לא המשמעתי. אמר ההליך:
ידעתיך כי ראשיתך שפה פולחה, ואחריתך הלהה גונחה,
ובעדיך בחיות נבלתך בטוחה. אמר אחר: חטא איש אחד
למלך אין המלכים יוביואתו לפניו, וככונו אמר מלך:

אחד מכם, משל ממשלי ההכמה, לחות לסתאים ערמות, לנער
דרעה ומומיה. למען יתוו לאנשי לב מורה, ובדרך ישר חטאיהם
יורה, אמרו, פוב הרבר אשר דברה. ווין הגדרול מהם ואמר:
הণירו לנו כי עבר איש מן החסידיים על קברות המתים, ויאמר
שלום עליכם שכני הארץ צלמות, השוכנים בחצר מות. הודיעוינו
מה מצאחים, וThorח הדין איך נשאחים. אבלם פרי מפעלייכם,
וקיריהם ורע מעיליכם. נבעתם אתם בראשונה, ואנחנו נסועים
באחרונה. האל בטלה לנו ולכם, ווימול עליינו ועליכם. אמר
אחר: איש מן החסידיים הוא חביבו לפניינו, משבחים מפעליו
וענינו, וושא לשפטינו עניינו. ואמר: רבנן העולמים אתה ידעת
מנני, מה שלא אדע אני מנפשי, ואני יודע מנפשי, מה
שלא וידעו אלה, [אנא אלה] שיבוני כאשר יחשבוני, ואל
תענני במות שתחטט משקרים עלי. אמר אחר: היה מנגה איש
מן החסידיים בבואה עליו צורה שיאמר בתפלתו: יהי רצון מלפני
שתהא זאת הצלאה למומר ולזורן, ולא לענש וחורון. אמר
אחר: איש מן החסידיים מות אחד מאחוביו, ובקצת הלילה
ראשו בחלם על משכבו, ואמר לו: הודיעני מה מצאת
בעולמי, וואית מקוםך. אמר לו: אל תשאל על אשר מזאנו.
משמעות החשבון עורך, והספר פתוח, והען לא יקח שחר,
ושבחנו מעמד המות, למיעמד הדין אשר הוא מיר ממותה.

ושא משלו ויאמר:

אָמַרְוּ לְדָנָנוּ וְלֹא חֻבָּנוּ

גָּדוֹלָה וְגָזְבָנוּ קָרְבָ עַצְבָנוּ.

בָּאָנוּ? בְּמַעַמְדָן אֲשֶׁר הַבָּעֵר וְקוֹדָ

לְהַבָּבּ בְּגַנְפָשָׁנוּ וְבְלַבְבָנוּ.

השכיבתו, והויה לבעל הבית בת יפה והמשורר עשה שיר חזק
וישורר אותה, והוא שומעת פתח האהאל.

ואמור :

אָבִית מִן פְּנֵי־לֹהֶל אַיִלָּה
בְּכִדְרָה אֲתָךְ בְּמִתְּפָדָה
עַשְׂתָּיוֹת וְעַלְתָּה בְּרִית וְמִתְּחִיה
וְעַתְּ שְׁזָמָעָת אַגְּזָה לֹא רְתִמְתָּה
פְּנֵי אַלְיָה גָּעָן רְצִין וְסְפָלָה
וְשְׁעָרָמָף תְּהִי מַאֲלֵל שְׁלָמָה.

וכאשר שמעו קולו ותען ותאמור לו :

זְבֻלִּיךְ בְּלִי דְּבָר וְקִבְרָה
וְשִׁירָךְ שִׁיר מְתִי תְּקִיף נְזָהָה
וְתַשְׁרֵד פִּי לְךָ בְּלִשְׁחָה קְטָנָה
וְאַשְׁהָה לֹא יְלַבְּתָה קְפִימָה
בְּעֵלָן תְּהִלָּשׁ פְּנֵא בְּשָׁלוֹם
וְאַם אָנוֹ פְּבָקָה קְלָחָה.

אמר אחר: עבר איש מן החටאים בדרך וראה אחד מן הפליזים תלוי על העץ. אמר החטור לתברוא: כל מי שעוזב הגבורה ברישעתו, העץ יתכן אשר עוטו. אמר אחר: הביאו לפני המלך איש חוויב וגזה להכותו בשוטים, והוא איש הקבאה אשרון מאר, והמכה אותו קאר קומה, ויאמר המכה אל הקמה!

אשרון באל לב תשומו על אווב העצbatchו, ולא עצוב אהוב שמחתו, ולא תקוור מטה מסעהו, ולא תחרום בנין זך יסודתו, ווהומל עליו המליך וישלחחו. אמר אחר: שאל איש מן החכמים ללחבו ויאמר לו: כמה המשתה מן היין על שיתות השבוריים, ולא אסורתו איסור הנזרות. אמר אחר: אשמן המכבים חלה את חילו אשר ימות בו, והיה מופלט לאל לכהול חובו, ותבירו היו משבחות המורות אשר בו, ובוכם סביבו. אמר להם: עובזני מן החבלה, ועורזני בהפללה. אמר אחר: איש מן השריטות מות בנו וכא אחד מן החכמים לנתחמו ואמר לו: בשתתיה אתה השראית גאנזאה, לא נדגה על הצלאה. והמות הגדיל עליו הפסדו, בעברונו עלייך ולא שלח לך ידו. אמר אחר: איש חכם בא נהם אחד השרים על גבו אמר לו: יתן לך האל נתום ארון, ושבר עירך, ורע ברוך, זעיר סמוך. אמר אחר: איש מן המשוררים שבחר לאחד מן המלכים בימי חייו, ווקמן עלייו במותו. אמר לו חבירו: מודיע תhalbוח טובים נקינגוריך. אמר: כי הhalbוח היי חובה, וקינגווי גדרה. אמר אחר: שאלו לאיש בספר יפי השוקטו, ואמר: בטנה כמוangan, ופינה גן, ושפתהמן, ולהיה ששן, וקונמה עץ רענן. רסוסי בדלא רביזיה, וגאנזוי בגדרה, ופיינו שני שידיה. אמר אחר: שאלו לאיש בספר פפי השוקטו, ואמר: אין כמושה בכל המציגות, יהידיה בכנות, וופיה בעידניות. אם תעמוד היא קזה זהב, ואם תעטב היא אילית אהב, ואם תלך הוא יונת רחוב, ואם תרבך תבעיר בלב להב. אמר אחר: איש מן המושוררים עשה שירה לאחד השרים והשר בפדרו, ובבינו

בן טותם הפרצחים, אמר לו: צדקה באשר דברת, אבל אביך טחכם במנוסתו (ה), ואבוי סתום בחתתו.
אמר המגיד: וכשמעו משלוי חבר הקני, צפנאותם בלבבי
וברעוינו, והחותקתו יטוס רבים עמי, מתען בביות ואולמי,
אתרי בן נסע והכאוב לבי בפראווע, וועוב בקרבי גהלי יקווו.

ה סוף גנצע.

השלג גופך כדי שאוכל להזכירך. אמר לו היפכה: אווי לך בן דונגה הלסודורה תקרה אותו, חוי חוי הייחי רצחה לחות ארכון במזו גונג, ואתה קדר כמו גונג, וישחק המלך ושלהחו. אמר אחר: ראה איש חכם לבנו כי הוא מטחכל באשה יפה, ויאמר לו: בני בני מה האhab בנשים ובטניות בורות, ושדריהם נארות. ויפים ערוה, והם קברות החטא. אמר אחר: שאלו לאיש כפרא ואמר לו: בשתניה מאכיה, מי ישמור אשך. אמר: הפקדתו עליה שני שמורים, עוכבתה ערוםה לכל תצא עם הנשים, ורעה לבל תשאך עם האנשים. אמר אחר: שאלו לאיש כפרא ואמר לו: או יה מוחתנים חרצה לבנותיך. אמר: החתנים שלשה חתן ממון וחתן יחס וחתן קבר, וטומ מבלם חתן הקבר. אמר אחר: שאלו איש זקן בא בימים על שלומו וענינו. אמר: אני חולח מכטני ומיצרי, מוחלת בטני בשארעב אונגע, וכשאשבע אונגע. ומוחלת יציר, בשאקסים יינעם, וכשאנוא ייקום. אמר אחר: אויש אחד מן המשורדים בא לפיאת אחד הרשעים, ודרק ולא פתחו לו השעריהם. ויאמר אל העומדים: מי שתהיה ימינו עסוקה באשה, ושמאל בأشيיה, ומצחח נחושה, ואמו קרשא, ומשפוחתו מן גו גירושה, מהחטם אדם לא תכסחו בושה. אמר אחר: שאלו לאיש מבני ערב על איש צויל, ואמר: נבלתו לאין חקר, ומועדרו שקר, ואהבתו בענן בקר, וענינו בלוי מטרים, ותלמיו חרדים. ושרו אמו צומקיט, וגפני טוביו ביוקיט. הוא כבומה רוצבה, ואוכלה כל אשר קוביצה, ובולעת כל אשר תמצא. אמר אחר: שני גבורים התפאו והעל זה, ויאמר האחד לשני: איך תערוך אלו ואני